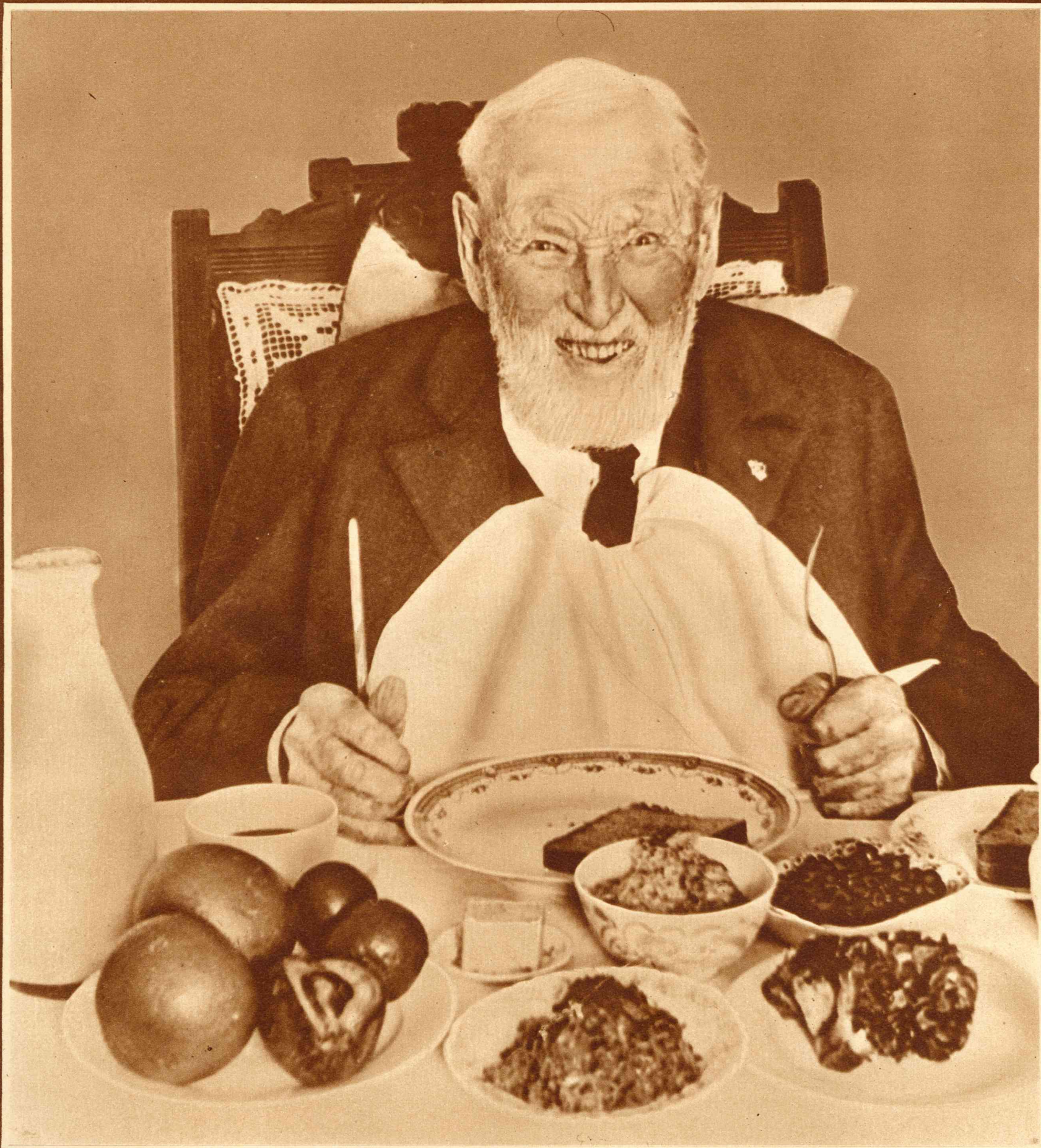

DIE STAND

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

AMERIKA'S GEZONDSTE MAN

wordt boven afgebeelde honderdjarige meneer Nathaniel Ward genoemd, die van geen ouderdomskvalen weet, noch een bril draagt. En te oordeelen naar zijn ontbijttafel, heeft hij ook een gezonden eetlust, de jeugdige grijsaard!

De Zijpe in vroeger en later Tijd

„Dit 's een der oudste polders, hier bedijkt,
Een bloejend meir, 't geen heden is verrijkt,
Met welvaart, en een negental van kerken,
Waaruit men kan zijn volkrijkheid bemerken;
Het leed voorheen veel ramp en tegenspoed,
Bijzonder door een hoogen watervloed,
't Geen tweemaal honderd menschen 't leven kostte,
Wijl niemand hen uit zulk een nood verlostte,
Veroorzaakt door een dijkbreuk, bang en naar.”

DOOR J. SCHUITEMAKER CZ.

naam. Ten Zuiden daarvan vinden we het Noordelijk deel van 't vasteland 'van Noord-Holland, waarop twee dorpjes: „Pethem bi der Zipe” en „Pethem, dat Hondsbossche hiet”. Aan den wijden mond liggen aan de Oostzijde de dorpen Caense, Scagen, Valkenchoch, St. Maertijns, Nuweland, Enigherburch en Wermenhusen.

(Het woord Zijpe, Zijp, Sijppe, Zipe beteekent water. Het is dus geen wonder, dat we ook plaatsnamen als Zijpe, Oude Zijpe, Nieuwe Zijpe enz. in Zeeland, Utrecht, Gelderland en Groningen vinden). Uit het vers van Claes Bruin blijkt ons, dat 't Noordhollandsche Zijpe door veel rampen (door

overstromingen) werd geteisterd. Vóór 't bedijkt werd, bestond het uit gorzen, ondiepten, die afwisselend onder en boven water lagen. Wanneer het voor de eerste maal werd ingedijkt en drooggelegd, is niet bekend. Dat het, zooals wel vermeld wordt, reeds in 333 droog lag, maar in dat jaar door 'n overstroming de bewoners moesten vluchten en toen Schagen hebben gesticht, is niet waarschijnlijk.

Melis Stoke vertelt in 'n oude kroniek, dat graaf Willem, broeder van Dirk VII in 't jaar 1203 „te Zipe” is comen ghereden”. Hieruit blijkt echter niet, dat de Zijp toen al drooggelegd was, want er kan ook mee bedoeld worden het water, dat uit de Noordzee liep, tusschen Petten en de Ketelduin.

In 'n handvest van hertog Albrecht van 1388 wordt gezegd, dat Rijnland niet meer „die Zipe bedijken zal”. Ook wordt er vermeld, dat Willem, 'n bastaardzoon van Albrecht, in 1388 de Zijpe heeft bedijkt; deze drooglegging werd het *Nieuwland* genoemd. Weinige jaren werd de bedijking weer overstroomd, en eerst 160 jaar later werd de drooglegging opnieuw beproefd. Uit echte stukken blijkt, dat de heeren van Egmond en van Brederode opdracht kregen, de Zijp te bedijken (1440).

Deze heeren maakten echter bezwaar, daar ze tegen de kosten opzagen. In ieder geval is steeds de drooglegging noodzakelijk geacht, daar het overige land, door voortdurende zandstuivingen der duinen langs de Noordzee en door 't wegslaan van land, gevaar liep te worden verzwoegen.

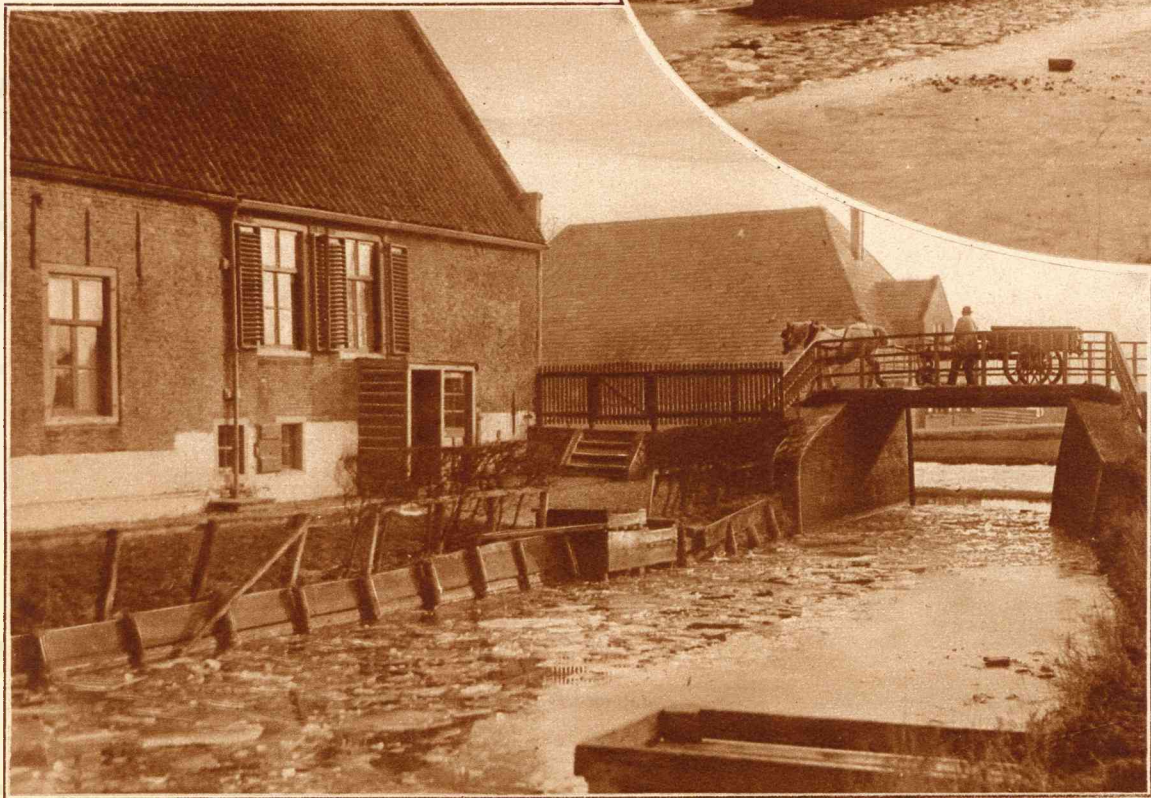
In 1448 gaf Filips van Bourgondië last tot 't aanleggen van 'n dijk en 't droogmaken van de Zijpe. Hoorn en Medemblik verklaarden, dat zij niet bij machte waren, mede te helpen aan 't werk, omdat

Winterstemming te Burgerbrug.

Gezicht te St. Maartensbrug.

ze reeds al te veel bezwaard waren. Herhaaldelijk is octrooi verleend, maar telkens werd het werk niet voltooid. Het is inderdaad 'n lange lijdensgeschiedenis.

Karel V verleende in 1551 het octrooi aan Jan van Schoorel, kanunnik van St. Maarten te Utrecht, na reeds in 1516 z'n neef Cornelis van Zevenbergen de opdracht te hebben gegeven. In 1561 verklaarde *Filips II* de bedijking te zullen ondernemen te *zijn* koste. Het werk kwam inderdaad gereed. Zekere *Cornelis Poulis* bouwde het eerste huis, en *jonkheer van Boekholt* liet niet ver van Petten zoutkeeten timmeren met grachten er omheen. Maar op 1 November 1570 had er 'n groote watervloed plaats, waardoor de Hondsbossche op drie plaatsen doorbrak. De zoutkeeten spoelden weg, 200 menschen verdronken; van de 104 huizen, die de Zijpe had, bleven er slechts 24 staan; 'n menigte koeien, schapen en paarden verdronken.

Aan het kanaal te Schagerbrug.

Nog een dorpskijk uit Schagerbrug.

Reeds in Maart 1571 werd opnieuw octrooi verleend. Maar in 't volgende jaar liet Sonoy de dijken doorsteken en de bruggen en sluizen vernielen, om den Spanjaarden te verhinderen, in 't Noorderkwartier te komen. Daardoor ging alles, wat nog gespaard was of behouden gebleven, verloren. Eerst in 1596, toen de zaken 'n gunstigen keer hadden genomen voor de Staatschen in hun strijd tegen Spanje, werd op 20 September door de Staten van Holland en West-Friesland octrooi verleend, om de Zijpe weer droog te leggen. Toen het werk al flinke vorderingen had gemaakt, brak bij den storm van 15 Augustus 1597 de gloed door de pas gelegde dijken. Maar weldra werd de strijd tegen de elementen met nieuwen moed aangevangen en 't volgende jaar was alles hersteld. Sedert dien tijd is de bedijking gebleven.

In 't aardrijkskundig woordenboek van Van der Aa, gedrukt in 1851, wordt gezegd, dat de Zijpe 'n oppervlakte beslaat van 5262 H.A. land van goede kwaliteit en dat de bewoners hun bestaan vinden in veeteelt en landbouw. Behalve door het Groot Noordhollandsch kanaal en den daar langs loopenden weg tusschen Alkmaar en het Nieuwediep, is de Zijpe doorsneden door 'n aantal zijwegen en slooten, waarvan de Groote Sloot de voornaamste is. De hoofdplaats is Schagerbrug. Verder bevat de polder: Burgerbrug, St. Maartensbrug, Oude Sluis, het Zand en de Stolpen.

In 1708 (zegt Gerrit Schoenmaker in z'n aantekening op „De Noordhollandsche Arkadia” telde de Zijp ruim 470 huizen, vier gereformeerde kerken, drie doopsgezinde en twee katholieke. Vier en dertig watermolens moesten het overtollige water wegmalen.

In 1620 werd de eerste predikant te Noordzijpe

Het gasthuis Brandtmijk, de laatst overgebleven buitenplaats van de zeventig, die voorheen De Zijp bezat, gesloopt in 1875. Eigenaar was de heer J. J. Lanser (naar 'n oude foto in 't bezit van dr. G. C. van Balen Blanken te Bovencaarspel).

De Schager vlotbrug over het N. Hollandsche kanaal.

(Schagerbrug) beroepen. In 1658 die te Zuidzijpe (Maartensbrug en Burgerbrug). De R. K. kerk, staande aan 'n achterweg, is gewijd aan O. L. Vrouw.

Er waren in 1732 vijf scholen, één aan de Burgerbrug, één aan de St. Maartenbrug, één aan de Oude Sluis, één aan de Schagerbrug en één aan het Zand. In de 17de eeuw waren er 70 buitenplaatsen, in 1850 nog slechts twee. Langs het Noordhollandsch kanaal ontstonden de gehuchten: Burger-, St. Maarten- en Schagervlotbrug, genoemd naar de vlotbruggen in 't kanaal, die dienen tot verbinding van de eene zijde van 't kanaal met de andere. De kerk te Schagerbrug is van 1850. De klok, die het jaartal 1607 heeft, en de fraaie predikstoel en koperen kaarsenkroon moeten afkomstig zijn uit 'n vorige kerk.

De kerk van St. Maartensbrug is verbouwd in 1697. De klok, de fraaie banken en de predikstoel zijn uit de vroegere kerk. De kerk van Burgerbrug is van 1830. De fraaie boog boven 't doophek enz. is van vroeger tijd. De klok heeft het jaartal 1660.

Van de fraaie lusthuizen is er geen enkele meer aanwezig. Alleen nog geven oude gevelstenen hier en daar, 'n koetshuis, of 'n dampaal de bewijzen van voormalige grootheid. Het laatste lusthuis, *Brandtmijk*, behoorende aan de familie *Lanser*, werd in 1875 gesloopt.

Als oudjes fuiven gaan en.....

Zeshonderd oudjes zijn de vorige week beuifd op een dier mooie, blanke lentedagen, waaraan de dikwijls zoo roerige maand Maart dit jaar zoo rijk is geweest. Ze hebben genoten van een heerlijken autotocht door de bezonde straten van Amsterdam en daarna in het duistere lokaal der cinema „Mille Colonnes” met spanning de belevenissen op het witte doek gevolgd, twee genietingen, die zeker niet alledaagsch voor hen waren. Maar zelden ook zullen organisatoren van een feest zulk een dankbaar en zichtbaar voldaan publiek gehad hebben als deze bejaarde gasten, die zeker nog heel lang op dezen genotvollen dag zullen teren.

HET LEEK WEL EEN BRUILOFT, al die oude mannetjes met hun hooge zijden in den grooten auto-car!

In ovaal: EEN VREDELIEVENDE TAAK, waar ze zich graag toe leenden, hadden de politieagenten te vervullen, die de oudjes bij het uitstijgen behulpzaam waren.

Hieronder: DE AUTORIT DOOR DE STAD beviel hun opperbest. Ze genoten intens en glunderden.

„LAAT JE MAAR ZAKKEN, MOEDER” en vol overgave liet ze zich in de armen glijden van den hulpvaardigen meneer van de Vereen. B.A.Z.E.S. (Bijstand aan Ziekenh. en Sanatoria), die als gastvrouw optrad.

de lente in het land is

En op denzelfden dag dwaalde onze camera-man door het Vondelpark, dat daar van een milde, klare voorjaarsstemming overtogen lag en waar talrijke kinderen hun levensblijheid uitwilden in spel en dartelheid aan de hand van moeder of onder toezicht van den maakzaam toezienenden meester. Zoo ziet ge hier vreugd en vermaak van ouderdom en jeugd te zamen op één bladzijde afgebeeld.

EEN, TWEE . . EEN, TWEE . . netjes in de maat! Dat doen ze ook liever dan zitten blokken in het enge schoollokaal!

Hiernaast: GOED VASTGEBONDEN, leveren de equilibristische toeren der dartele jeugd geen groot gevaar op. Trouwens, de boomstam is nog iets dikker dan een koord.

Amsterdamsche Portretten

WELKOM THUIS!
Paasch-Zaterdagmorgen is onze burgervader van zijn 3-maand-
sche tocht naar Indië in zijn
stad teruggekeerd. Velen waren
aan het station aanwezig om
den burgemeester bij zijn thuis-
komst te verwelkomen. We
zien den heer De Vlucht hier in
't midden tusschen twee zoons.
Links naast hem wethouder
Abrahams, rechts (met de han-
den in de zakken) de wethou-
der Jan ter Haar (waarn. bur-
gem.) en Von Frijtag Drabbe.

Hiernaast rechts: Vader en
dochter omhelzen elkaar. De
schoonzoon des burgemees-
ters, de heer Hymans, wacht
ook op een gelegenheid zijn
welkomstgreet te brengen.

Dr. J. C. COSTERUS, kundig botanicus
en als oud-H.B.S.-directeur zeer velen
Amsterdammers welbekend, vierde
29 Maart zijn 80en verjaardag. Onze
foto toont den jeugdigen grijsaard in
de bloemetjes in zijn huis te Hilversum.

KRACHT EN VLUGHEID, de bekende Amsterdamsche turnvereniging, heeft dezer
dagen een internationaal turnfeest georganiseerd, waaraan een schare Hamburgsche
turners deelnam, die ook ten stadhuis ontvingen werd. Bij deze gelegenheid
werd bovenstaande foto gemaakt, waarop voorkomen van l.n.r.: de directeur van
Onderwijs dr. Hendriks, Ober-turnwart Kant, wethouder Von Frijtag Drabbe, wet-
houder Jan ter Haar, wethouder Ketelaar, gem.-secretaris J. J. Roovers, dr. Van Lier,
voorzitter „Kracht en Vlugheid”, en dr. Van Lier, directeur algemeene zaken.

De Centrale Bond van Nederlandsch Post-, Telegraaf- en Telefoon-personeel (C.B.P.T.T.) afd. Amsterdam
herdacht dezer dagen zijn 10-jarig bestaan. Hierbij een foto van het bestuur, zittend van l. naar r.: P. Put,
meij. J. Pusters, C. Schouw, J. van Velthoven (voorzitter), C. Urban (secretaris) en J. Schenk (penning-
meester). Staande, v. l. n. r.: H. Veltman, A. Gunderman, W. Koppenberg en P. Reuten.

DE HEER J. H. SCHRÖDER
herdacht den 1en April den
dag, dat hij voor 50 jaar in
dienst kwam bij de drukkerij
der fa. M. H. Binger te
Amsterdam.

De heer A. P. Scheltema Sr.,
grondlegger van de bekende
Bierhalle (voorheen Dam
a. d. Nieuwe Kerk) en op-
richter van meerdere der-
gelijke zaken in Amsterdam,
heeft den 1en April zijn
50-jarig jubileum als patroon
herdacht.

Op 77-jarigen leeftijd is de
vorige week overleden de
Heer Is. Simons, oud-direc-
teur van den Schouwburg
Frascati, een in tooneel-
kringen algemeen bekende
figuur.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

Toen ik op den dag der vrijpraak 't gerechts-hof verliet, scheelde het maar weinig, of ik was door het gepeupel mishandeld. Toen ik op mijn kamer kwam, zegde mijn hospita mij direct de huur op, omdat, zooals ze zei, de andere kamerbewoners weigerden, verder met mij samen te wonen. De vrienden, die ik vroeger had, wilden niets meer met mij te maken hebben. Mijn medestudenten hebben me verloochend. Ik neem hun dit niet kwalijk; in hun plaats zou ik misschien hetzelfde gedaan hebben. Maar dit neemt niet weg, dat dit alles voor mij verschrikkelijk is. Vóór mijn tante stierf, liet ze mij twintig pond uitkeeren. Dit bedrag ontving ik op den morgen, dat de moord ontdekt werd. Daardoor was ik in staat gesteld, eenige kleine loopende schulden te betalen, waarna ik vijf pond overhield. Sindsdien heb ik alle pogingen in het werk gesteld in mijn levensonderhoud te voorzien, maar tot op dit oogenblik is mij dit totaal mislukt."

"Waar woont u?" vroeg de rechter.

"In een kleine, afgelegen straat, in de nabijheid van Drury-lane. Daar heb ik een kamer gehuurd."

"En wat zijn nu uw plannen?"

"Plannen!" riep Mark. "Ik heb al honderd plannen gemaakt, maar ze zijn op niets uitgedraaid. Ik ken geen handwerk, ik heb niets geleerd, dat mij in deze omstandigheden van dienst kan zijn. En al was ik voor het een of ander geschikt, dan zou mij dit niet baten, niemand zou me in dienst willen nemen. Wanneer ik toevallig, bijv. als klerk een betrekking had kunnen krijgen, dan zou mijn patroon mij niet hebben kunnen houden; mijn medeklerken zouden weigeren, met mij samen te werken. Het was een plotselinge ingeving," ging hij voort, "welke mij hier deed komen. Zooals ik zei, las ik uw levensgeschiedenis, en toen kwam de gedachte bij me op, dat u mij raad zou kunnen en willen geven, omtrent hetgeen ik zou kunnen doen, om in mijn levensonderhoud te voorzien."

De rechter stelde hem eenige vragen, die Mark kort en zonder aarzelen beantwoordde. Daarna dacht hij eenige oogenblikken na. Eindelijk hief hij het hoofd op en vroeg:

"U vraagt mij om raad?"

"Ja," luidde het antwoord van den jongen man; "ik stel er prijs op, te vernemen, wat, naar uw meening, mij te doen staat."

De heer Sedgmoor wierp een doordringenden blik op Mark; hij zag diens open, vastberaden oogopslag, z'n welgevormde gestalte, z'n gunstig voorkomen. Hij werd versterkt in z'n overtuiging, dat dit jongmensch geen misdadiger was."

"Wanneer ik u ronduit m'n meening zeggen mag," zei hij ten slotte, "dan luidt deze als volgt: In Londen kunt u mijns inziens niet behoorlijk in uw onderhoud voorzien. Misschien dat men over een jaar of twee niet meer aan het geval denkt. Maar intusschen moet u leven, en daarin steekt voor u de groote moeilijkheid. Ook is het gevaar volstrekt niet denkbeeldig, dat u op den duur ongeschikt, voor welken arbeid ook, zult worden. Ik zal u zeggen, wat u kunt doen. De wereld is groot, en van wat hier in Londen gebeurt — uitgezonderd misschien buitengewone voorvallen — blijft men in andere landen onkundig. Ga naar Canada. Daar is volop gelegenheid, niet slechts om behoorlijk in uw onderhoud te voorzien, maar ook om fortuin te maken. Of ga naar Australië. Dat is een soort vasteland, waar een man, die wil, en z'n verstand gebruikt, het tot een hoogen trap van aanzien en welstand kan brengen."

Martin zag den spreker mistroostig aan en zuchtte.

"Ik zie," hernam rechter Sedgmoor, "dat mijn advies u niet aanstaat, en dat u niet van plan is, het op te volgen."

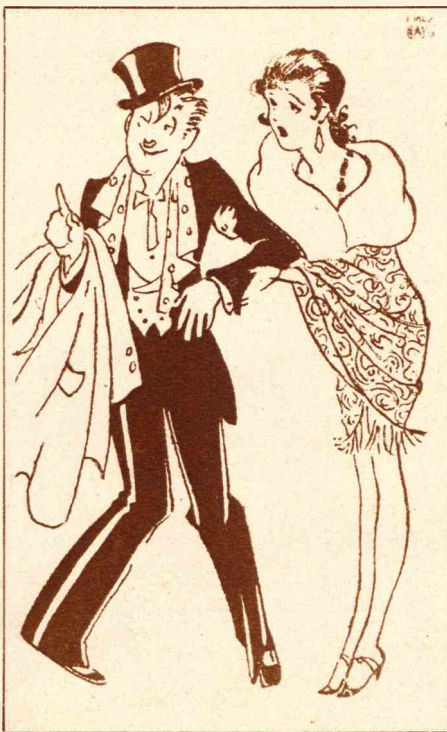
"Dat is zoo."

"Waarom niet?"

"Omdat," zei de jonge man, en in z'n oogen stond een vast besluit te lezen, "wanneer ik dat deed, ik mij als een lafaard zou gedragen. Ik wil,

dat mijn goede naam, dien ik hier in Londen verloren heb, ook hier in eere hersteld wordt. De publieke opinie, die zich tegen mij gekeerd heeft, moet zich te mijnen gunste keeren. Men blijft mij, ondanks m'n vrijpraak, van misdaad verdenken, maar ik moet den moordenaar van den ouden man ontdekken. Ik hield van hem, ofschoon meer dan één een hekel aan hem had. Hij heeft me geholpen, toen ik in de rechten studeerde, en ofschoon zelf zonder invloed, trachtte hij me steeds vooruit te helpen. Ik mag niet dulden, dat de verdenking, ondanks de uitspraak der jury, op mij blijft rusten. Terwijl hij nog sprak, keek hij naar de deur, die op een kier stond. Er werd geklopt.

Fanny Flapuit zegt:

Waardigheid is iets, dat niet in alcohol kan worden bewaard.

"Ja," zei de rechter; "wie is daar?"

"Pardon, vader." Dina trad binnen. "Er ligt hier een boek, dat ik noodig heb."

Al sprekend was het jonge meisje binnengekomen. Zij wierp een vluchtigen blik op den jongen man, die opgestaan was en nu voor haar vader stond.

"Ik denk, dat dit het boek is, dat je zoekt, Dina, daar op het schrijfbureau," zei de heer Sedgmoor. "Maar wacht even, ik moet je wat vragen." Er stond een vast besluit in z'n oogen te lezen.

Het meisje zag de beide mannen aan.

"Deze jonge man," ging de rechter voort, "is Mark Martineau. Je kent het geval, waarin hij betrokken was, niet?"

Het meisje knikte bevestigend; een oogenblik ontmoeten beider blikken elkander.

"Hij is hier gekomen om mijn raad in te winnen."

Daarna deelde de rechter z'n dochter in 't kort mede, welken raad hij gegeven en wat Mark daarop gezegd had. De reden, waarom hij dit deed, was hem zelf niet duidelijk.

"Wat denk je er van?" vroeg hij.

"Ik geloof, dat hij gelijk heeft," antwoordde het jonge meisje bedaard, "ik... ik zie niet in, dat hij anders zou kunnen handelen, en ik wensch hem veel succes toe."

Terwijl zij sprak, zag ze Mark glimlachend en bemoedigend aan. Daarop verliet zij het vertrek. De jonge man gevoelde zich opgelucht, de toekomst kwam hem minder hopeloos voor. Zij had nauwelijks een tiental woorden tot hem gesproken, en toch had ze hem moed gegeven. Het scheen hem

toe, dat het onmogelijke mogelijk No. 3 voor hem was geworden en dat er een weg bestond, dien hij bewandelen moest om uit de moeilijkheden, waarin hij verkeerde, te geraken.

Een paar minuten later bevond hij zich weer op straat. Niets was veranderd, niets was er gedaan, en toch gevoelde hij, dat alles niet verloren was. Hij was vol moed en hoop.

VIJFDE HOOFDSTUK

DE GEHEIMZINNIGE BRIEF

Ofschoon Martineau's bezoek aan rechter Sedgmoor geen practisch resultaat had opgeleverd, zoo had het toch een heilzame uitwerking op hem. Het jonge meisje, dat hij nauwelijks had durven aanzien, had hem vriendelijk toegesproken; ze was het zelfs met hem eens geweest, en had zijn voornemen toegejuicht.

"Ik wensch u veel succes," had ze gezegd, en deze wensch had zijn hart met hoop vervuld. Toen hij naar zijn eenzaam en ellendig verblijf was teruggekeerd, zag hij, ofschoon er nog niet de minste verbetering in zijn positie gekomen was, de toekomst minder donker in.

Met dit al waren de omstandigheden, ook wat z'n eigen persoon betreft, tegen hem. Tot nu toe had hij een vrij eenzaam leven geleid. Weliswaar was hij leerling op een groote middelbare school geweest, maar de tegenwoordigheid en de invloed van z'n moeder had er niet toe bijgedragen, om z'n wereld- en menschenkennis te vergroten. Hij was bijna altijd thuis. De dikwijls harde eischen, die het leven stelt, kende hij slechts zeer oppervlakkig. Dat hij leeraar aan een kleine kostschool geworden was, op een salaris, groot genoeg om in eigen onderhoud te voorzien, had hij aan den invloed van z'n tante te danken. Nu hij geen bestaan had en in de woelige levenszee geworpen was, terwijl bovendien een vreeselijke verdenking op hem bleef rusten, was hij niet in staat om aan de moeilijkheden, die zijn levenspad kruisten, het hoofd te bieden.

Zoo volgden de dagen en weken elkander op en geen lichtstraal nog had zijn hopeloze toekomst verhelderd. Toen hij juffrouw Larkins' huis verlaten had om zijn intrek in een zijstraatje van Drury-Lane te nemen, had hij verzuimd, aan zijn voormalige hospita z'n nieuw adres op te geven, met het oog op de brieven, die voor hem mochten komen. Twee dagen na zijn bezoek aan rechter Sedgmoor dacht hij er aan. Er konden wel eens brieven voor hem aan z'n oud adres bezorgd zijn. Ofschoon hij er een hekel aan had om juffrouw Larkins weer te zien, zoo besloot hij toch naar haar toe te gaan en naar eventueel voor hem ingekomen brieven te informeren. Het kleine dienstmeisje, waartegen hij altijd vriendelijk geweest was, deed de deur open en zag hem glimlachend aan.

"Ja mijnheer, juffrouw Larkins is thuis," sprak ze; "ik zal haar zeggen, dat u er bent."

"Ik wil haar niet lastig vallen," antwoordde Mark; "ik wil alleen maar weten, of er hier ook brieven voor mij bezorgd zijn."

"Ik geloof het wel, mijnheer; juffrouw Larkins heeft het ten minste gezegd."

De brief was echter niet gemakkelijk te vinden. Eindelijk werd hij gevonden en aan Mark ter hand gesteld. Hij was er echter niet zeker van, of men geen poging had aangewend hem te openen.

Het adres was geschreven met een hand, die Mark niet kende, maar aan den postzegel en het stempel kon hij zien, dat de brief van het vasteland kwam. Hij stak hem ongeopend in zijn zak en ging er mee naar huis. Thuis gekomen, maakte hij hem nieuwsgierig open, zag naar de onderteekening en kwam tot de bevinding, dat de naam van den schrijver, Edgar Barret, hem niet geheel onbekend was. Dezen man had hij eens gesproken op de publieke tribune, toen hij een rechtszitting bijwoonde, en voor de tweede maal, toen hij hem in de straat

ontmoette, waar de oude Abraham Robertshaw woonde. Bij die gelegenheid had Barret gezegd, hoe hij heette, maar noch iets meegedeeld van zijn beroep, noch van de wijze, waarop hij in zijn levensonderhoud voorzag.

De brief luidde als volgt :

„Ik las zoo juist in een Fransch blad het verschrikkelijk voorval, waar u in betrokken bent en kan niet nalaten u te schrijven om u mijn groot leedwezen daarover te kennen te geven. Reeds verscheidene weken lang ben ik in Frankrijk, waar allerlei zaken mijn tegenwoordigheid eischen. Wanneer ik in Londen geweest was, dan zou ik u zeker uit sympathie voor uw persoon een bezoek gebracht hebben. Wat handelt de politie toch dikwijls dwaas! Er worden natuurlijk tal van misdaden in Londen bedreven, en de politie doet natuurlijk haar best, de bedrivers dier misdaden op het spoor te komen. Maar ik vind het zóó dwaas, u van dien moord te verdenken, dat ik de Londensche politie niet begriip. Het zou me niets verwonderen, als de oude man de hand aan zich zelf heeft geslagen. Ik heb hem nooit gezien en weet niets van hem, maar ik heb over hem hooren spreken als over iemand, die half gek is. Maar dit heeft niets met de zaak zelf te maken. Mijn doel is alleen, u mijn leedwezen te betuigen over het feit, dat u in deze zaak betrokken bent. Zooals u weet, heb ik u slechts een paar maal, en dan nog slechts kort, gesproken. Ik ben u echter zeer genegen en weet, hoe onredelijk het Engelsche publiek in soortgelijke gevallen kan zijn. Ik las, dat men u vrijgesproken heeft; natuurlijk kon men niet anders doen, maar ik vrees, dat er moeilijke tijden voor u zullen aanbreken. Ik vertrek de volgende week naar Engeland. Wanneer ik u op eenige wijze van dienst kan zijn, of, als een banknoot van vijf pond u uit een tijdelijke verlegenheid kan redden, schrijf dan een regel of wat aan mijn adres naar 't Adelphi-hotel in Liverpool, dan komt dat in orde.”

„Dat is toch aardig van dien man,” dacht Mark, nadat hij den brief gelezen had; „het is het eenig practisch bewijs van toegenegenheid, dat ik na die ellendige zaak mocht ontvangen. Natuurlijk is het nu te laat, hem te schrijven en te bedanken. De brief toch is slechts twee dagen na mijn vrij-spraak bezorgd. Laat ik eens kijken; op den 12den November deelde rechter Sedgmoor me mee, dat ik vrij was en de brief is op den 15den geschreven. Zoo'n brief zou iemand weer in de menschheid doen gelooven. Het schijnt een flinke kerel te zijn. Als hij in Londen geweest was, dan zou hij me misschien goeden raad hebben kunnen geven. Daar is het nu te laat voor.”

Weer ging de eene week na de andere voorbij, waarin geen zonnestraal het sombere leven van Mark verlichtte.

Toen Kerstmis achter den rug, en Nieuwjaar in aantocht was, had hij den moed geheel en al opgegeven. Was hij eigenlijk geen dwaas? Waarom was hij niet van naam veranderd, of was hij niet naar Canada gegaan, zooals de rechter hem had aangeraden? De geheimzinnige moord op den ouden Abraham Robertshaw zou wel nooit opgehelderd worden. Die misdaad kon gerust bij de honderden andere misdaden gevoegd worden, die nooit ontdekt werden. Wat zouden hem dan al zijn pogingen baten, den moordenaar te vinden?

ZESDE HOOFDSTUK

EEN REDDENDE ENGEL

Op een avond was Mark bij z'n omzwervingen op de Theemskade gekomen.

Het was koud, het vroom en een hevige wind, die den geheelen dag gewaaid had, had de wolken van de lucht weggevaagd. Het was bijna middernacht; het dagelijksch rumoer had bijna opgehouden. De schouwburgen waren langzaam leeggelopen. De laatste der talrijke auto's en taxi's, die de verafwonenden naar huis brachten, waren vertrokken. Het zou niet lang meer duren, of alles in Londen zou slapen. Peinzend keek hij de kade langs; er was bijna niemand te zien. Het was volle maan aan een onbewolkten hemel; haar zilveren licht werd in de troebele wateren der rivier weerkaatst. Nu en dan stoof een taxi hem voorbij, of passeerde hem een eenzame voetganger. Nog nooit had hij zich zoo eenzaam en verlaten

gevoeld. Sedert verscheidene uren had hij niets gegeten, en hij gevoelde weerzin naar zijn ellendige kamer te gaan. Koud en hongerig als hij was, verlaten als hij zich gevoelde, dacht hij ten slotte, dat het misschien maar het beste zou zijn, een einde aan dit alles te maken. Hij stond aan den rand der kade, die jaren geleden gebouwd was om de rivier binnen haar perken te bouwen, en leunde over de steenen ballustrade. Het was op dit oogenblik hoog water, de ebbe was echter op 't punt van in te treden, en het water begon naar zee toe te stroomen.

„Wat geeft het ook, of ik langer tegen het noodlot strijd?” vroeg hij zich moedeloos af. Hij had halffluid gesproken.

„Wat scheelt er aan, ouwe jongen?” vroeg

De Ruïne

*

*Versholen tusschen 't groen geboomt:
Verlaten en vergeten,
Verzakt, verbrokkeld en verveerd,
Ligt daar een grauw en grijs gebouw.
Uit verre oude tijden,
In dof en droef gepeins terneer,
En stil berustend liden.*

*Wellicht denkt 't aan den tijd, toen 't was
Een grootsch en prachtig slot:
Toen was het nog niet zooals nu,
Een oud bouwvallig krot.*

*Het was een sterk en hecht kasteel.
Met torens en met gracht:
Er woonden macht'ge ridders van
Een edel trotsch geslacht.*

*En van den toren, luid en blij,
Klonk er de krijgsmuziek.
En dapp're krijgers snelden heen:
Zij droegen helm en piek.*

*En ridders zaten op hun paard,
Stoutmoedig, stram en fier:
Het hoofd werd door den helm gedekt,
De oogen door 't vizier.*

*Ze reden dan in vollen draf
Al op hun ouwig ros;
Ze vielen op den vijand aan,
In vollen krijgsmansdraf.*

*En stil ligt daar een bouwval staag
Te mijnen en te droomen
Van de lang verloren tijden, die
Wel nimmer wederkomen.*

J. HARTMAN.

iemand, die hem ongemerkt genaderd was.

Verschrikt keerde hij zich om, en zag een jong meisje, van ongeveer twintig jaar naast zich staan. Zij zag er niet kwaad, maar wel wat lichtzinnig uit.

„Je kijkt, alsof je op weg naar een begrafenis bent.”

„Ik denk ook aan een begrafenis,” zei Mark.

„Zoo.”

„Ja, aan die van me zelf. Ze zouden me toch wel begraven denk ik, als ik me in de rivier wierp en ze mij later opvischten. Wanneer mijn lijk opgehaald werd, dan zou ik een interessante persoonlijkheid geworden zijn. De politie zou me naar het lijkenhuis brengen; op mijn lichaam zou de lijken-schouw verricht worden. Een jury van twaalf man, die elk een shilling aan honorarium zou ontvangen, zou trachten uit te maken, hoe ik aan mijn eind gekomen ben. Ze zouden daarna een kist bestellen en me op kosten der gemeenschap laten begraven. Het heele zaakje zou de gemeente nog aardig wat geld kosten. Lieve hemel, had ik dat geld maar. Je ziet dus, men zou geld voor me uitgeven. als ik dood was, maar ze willen mij niets geven om me in 't leven te houden.”

Hij zei dit alles halffluid en als tot zich zelf, maar hij zag, dat het meisje hem nieuwsgierig aankeek en aandachtig luisterde.

„Dus het is je niet voor den wind gegaan?” zei ze glimlachend.

„Allesbehalve,” antwoordde hij.

„Vertel er me het een en ander eens van.”

Hij zag haar met aandacht aan. Zij scheen tot den stand der Londensche bloemenverkoopsters te behooren, wier verzamelaarsplaats Ludgate-Hill is.

„Ik ben Mark Martineau. Een paar maanden geleden werd ik gearresteerd, verdacht van moord op een ouden man, een zekeren Robertshaw. Ik werd echter onschuldig bevonden en vrijgesproken. De publieke opinie bleef echter aan mijn schuld gelooven.

„Je hebt het toch niet gedaan!” riep het meisje uit; je houdt me toch niet voor 't lapje?”

Mark gevoelde een oogenblik grooten lust, een scherp antwoord te geven en daarna heen te gaan. Maar de toon, waarop het jonge meisje sprak, was vriendelijk; in haar houding tegenover hem lag geen afkeer.

„Neen,” zei hij, „ik was onschuldig, en wist van de heele zaak niets.”

Zij wandelden samen langzaam in de richting van Blackfriars-Bridge. Daar gekomen, sloegen zij den hoek der eerstvolgende straat om naar Westminster.

Hij verlangde naar een deelnemend woord van een menschelijk wezen en vertelde haar z'n levens-geschiedenis, vertelde haar alles wat hij wist van z'n ouders en van zijn bezoek bij rechter Sedgmoor.

„Dus je hebt niet naar Canada willen gaan?” vroeg ze, toen hij z'n verhaal geëindigd had.

„Neen. Ik was dwaas en te trotsch. Ik dacht, dat ik me er wel door heen zou slaan. Maar alles was tegen mij.”

„Waarom ga je niet voor een poosje naar buiten?” vroeg ze; „ik bedoel nu juist niet ver, maar tien of twaalf mijlen ongeveer. Daar zijn groote tuinen. Ze kunnen daar menschen gebruiken om in de tuinen te werken.”

„In den tuin werken!” riep Mark uit; „dat heb ik m'n heele leven nog niet gedaan.”

„Kom, kom; ik zou maar eens naar buiten gaan. Me dunkt zoo, dat de menschen, die buiten wonen in de groene velden en tusschen de bloemen, niet zoo hardvochtig zijn als zij, die hun schoenen dag in dag uit op de straatsteenen verslijten. Ik zal je zeggen, waar ik woon; als je dan in nood zit en een paar shillings noodig hebt, dan zal ik zorgen, dat je die krijgt. Dat raad ik je aan. Maar laat in geen geval den moed zakken, ouwe jongen.”

Ze tastte in haar zak.

„Kijk, daar woon ik,” zei ze en haalde een smerige enveloppe te voorschijn, die ze hem gaf. „Doe nu maar, wat ik je gezegd heb. Hier heb je drie shillings van me te leen, kom, neem ze maar aan, daar behoef je niet te trotsch voor te zijn. Als je kan, geef je ze me terug, en doe nu maar, wat ik je gezegd heb. Vaarwel, ouwe jongen.”

Er trilde ontroering in haar stem en er stonden tranen in haar oogen, toen zij hem verliet. Zij begon echter direct weer een vroolijk liedje te neuriën. Mark zag haar na, totdat zij in de duisternis verdween.

Hij dacht na over hetgeen hem zooeven overkomen was en dankte God uit den grond zijns harten voor de tusschenkomst van het jonge meisje, wier vriendelijke woorden en tijdige hulp hem verhinderd hadden, de hand aan zichzelf te slaan. Ze was slechts een straatmeid, maar zij had een vriendelijk en medelijdend hart. Zij was een reddende engel voor hem geweest, die God hem gezonden had.

Hij ging naar zijn kamer terug en begaf zich ter ruste. Den volgende morgen vóór twaalf uur had hij Londen vaarwel gezegd, en wandelde in noordelijke richting.

ZEVENDE HOOFDSTUK

HOE MARK WERK VOND

Een eigenlijk plan om werk te vinden, en daardoor in z'n onderhoud te voorzien, had Mark niet. Hij had drie shillings in z'n zak, de drie shillings, die het arme meisje, dat hem op de kade had ontmoet, hem geleend had. Hij keek op de enveloppe, waarop haar naam en adres geschreven stonden: Elsie May. Dit meisje, zoo dacht hij, had een medelijdend hart. Zij was hoo, toen hij levensmoede was, te hulp gekomen, en hij had, zonder eigenlijk te weten wat hij deed, die hulp in den vorm van wat geld aangenomen. (Wordt voortgezet)

Folklore en Heilige Traditie in de Paaschweek

Er is voorzeker geen tijd in het jaar aan te wijzen, die zoo rijk is aan folkloristische en traditionele gebruiken als de Paaschtijd. Schier in alle landen vinden er gedurende de Paaschweek, de Goede of ook wel Stille Week genoemd, processies en optochten plaats, die verband houden met de liturgische feesten en plechtigheden der Moederkerk en ieder op hun wijze Christus'

Traditie in de Paaschweek

De traditioneele Palm-processie in Sevilla wordt voorafgegaan door den kardinaal Hundain. Hier verlaat ze de kathedraal.

TE MENDEN IN WESTFALEN vindt onder algemeene deelname der bevolking op Goeden Vrijdag de Kruis-processie plaats.

leven en lijden verzinnebeelden. Daar zijn er bij die van heidenschen oorsprong zijn, maar de meeste hebben dan toch in den loop der tijden door kerstening een uitgesproken vroom en kerkelijk cachee gekregen. Het spreekt ook vanzelf dat in drukbevolkte steden al die schoone gebruiken en symbolische plechtigheden 't eerst en voor altoos verdwenen zijn, maar het conservatieve platteland heeft gelukkig nog heel veel van dit moois behouden. Evenzeer is het vanzelf sprekend, dat streken met een gemengde bevolking, waarin belijders van de meest verscheidene religieën naast loochenaars van elken godsdienst door elkaar wonen, onafwendbaar alle godsdienstige tradities hebben zien verdwijnen.

Daarentegen kan men nog op den huidigen dag de oudste en eerbiedwaardigste plechtigheden waarnemen in landen, waarvan de

EEN ZEER EIGENAARDIGEN INDRUK levert de processie op te Sevilla, waarbij de deelnemers allen voorzien zijn van hooggepunte mutsen.

IN MADRID, Spanjes hoofdstad, zijn de meegedragen tableaux in de stoeten even zinrijk als monumentaal.

inwoners in hoofdzaak een en denzelfden godsdienst belijden. Onder deze nemen vooral Spanje en Italië, maar vooral het eerste, een voorname plaats in. Zelfs in de groote steden is de „Semana Santa” daar een periode van openbare, bonte en levendige processies, van dikwijls geweldige afmetingen. Madrid en Sevilla, om nu maar twee van de grootste steden te noemen, zien telken jare reusachtige stoeten door de ontzaglijk drukke straten trekken, stoeten van in de meest bizarre kleedij gehulde gedaanten, waar tusschen in dan tableaux worden meedragen van even rijke ornamentatie als bijzondere zeggingskracht. Gelijken de mede-optrekkende leden der onderscheiden broederschappen met hunne eigenaardige witte of zwarte puntmutsen niet veeleer op ingewijden van de een of andere geheimzinnige kongsi, zooals de befaamde Ku Klux Klan? En wanneer dan het schijnsel der meedragen toortsen en flikkerende kaarsen of de hier en daar aangebrachte illuminaties mensch en beeld met 'n wisselenden gloed belichten, dan krijgt dit alles nog een veel fantastischer en mysterieuzer aanblik. Het hoogtepunt wordt daar meestal, zooals ook in Sevilla, bereikt in de Goede-Vrijdag-processie, waarbij dan de kostbaarste reliquieën en heilighdommen worden meegevoerd. Alles is dan op de been, niemand zou het voorbijtrekken dezer processie willen missen en zoo neemt dan inderwaarheid de gansche bevolking deel aan de plechtigheden.

DE PALMPROCESSIE TE HOUGAERDE, in de omgeving van Namen, waarbij de Christus-figuur, gezeten op een ezelin, wordt rondgedragen.

IN SAKSEN rijden de processie-ruiters hooggehoed en zingende door de straten van sommige dorpen.

Eenvoudiger, minder kleurrijk, maar toch ook niet minder karakteristiek gaat 't er in sommige noordelijke landen toe. Aanschouwt men bijvoorbeeld de stoeten en processies, die voorttrekken langs de straten en wegen van het Belgische of ook het Duitse platteland, dan zal men zeker niet minder door de allegorische schoonheid getroffen worden, hoewel hier alles veel en veel eenvoudiger is, en gespeend van pronk en praal. Hier geen rijke, weelderige gewaden of overdadige kleurenpracht, maar soberheid in alles. De notabelen der bevolking, op hun paaschbest meerijgend of loopend, met hooge hoeden op en gezeten op schoon opgetuigde paarden, of met de pet in de hand meesjokkend en strompelend in den stoet der landelijke bevolking. Een uitgelezen serie foto's moge hier de zoozeer uiteenlopende folkloristische en traditioneele Paaschweek-plechtigheden illustreren, zooals deze in de verschillende landen worden gevierd en in eere gehouden.

J. DE GOOYER.

DE LANDELIJKE BEVOLKING in een bepaalde streek van Saksen rijdt langs de velden en akkers, vrome liederen zingend en een goeden oogst afsmeeënd.

Hiernaast links:
IN HET KEMPISCHE HERENTHALS gaan de geloovigen biddend langs den „Kruisweg”, waarbij zij zevenmaal om 't oude kapelletje trekken.

Hiernaast rechts:
IN RUPELMONDE worden nog steeds de voeten gewasschen van 12 als „apostelen” uitgekozen knapen, door de geestelijkheid der parochie.

Na den langen winterslaap, waarin zij gedurende maanden is gedompeld geweest, ontwaakt de gansche natuur en wordt met nieuw leven beziel. Boom en heester botten uit, de blanke voorjaarslucht is van een prikkelenden aroom vervuld, overal gist het, nog weinige dagen slechts en

Lentestemming in het V

ning in het Vondelpark

frisch, jong groen zal de takken sieren van het eens schijndooide hout. Zóó was het ook in het Vondelpark en zóó zag het ook onze fotograaf, toen hij dezer dagen het schitterende, van vredige rust getuigende lentebeeld op de gevoelige plaat vastlegde, hetwelk wij hierbij onzen lezers aanbieden.

VROUWENLEVEN

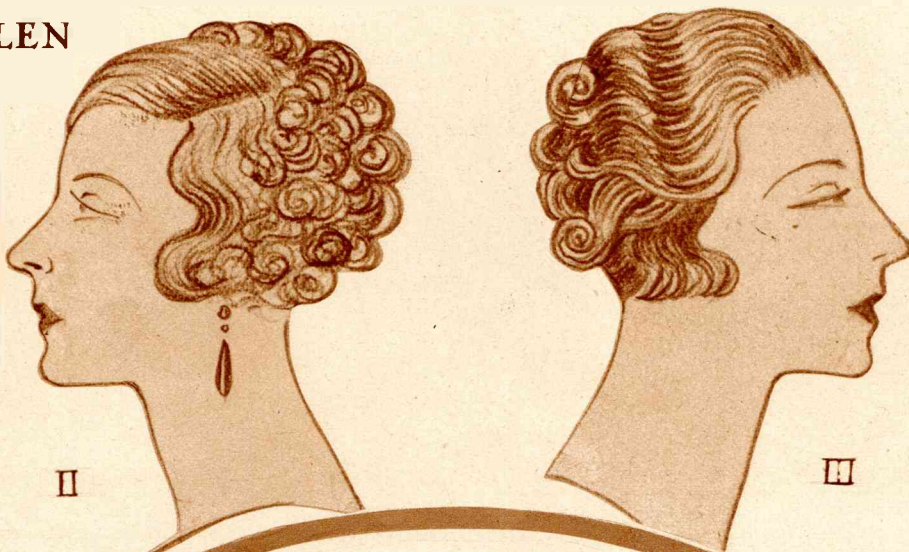
MODERNE JUWEELEN

De moderne juweelen zijn geen echte dus dure en voor slechts enkelen bereikbare steenen, doch de zoogenaamde half-edelsteenen, welke door de kunstenaars van onzen tijd in prachtige sieraden verwerkt worden. Of de tegenwoordige mode daarom goedkoper is, blijft de vraag. Vroeger waren er enkele kostbare stukken in de familie, welke overgingen van moe-

den in den vorm van vliegmachines, auto's of verschillende soorten van dieren zijn er zeer voor gewild.

Dan zijn er nog juweelen voor onze schoenen, gespen, bandjes, zelfs met steenen bezette hakken.

De nieuwste manier om 'n broche te dragen is ze door 't knoopsgat van den mantel te steken. Daarvoor neemt u

NIEUWE KAPSELS

Niet alleen het toilet heeft dit jaar belangrijke veranderingen ondergaan, ook op 't gebied van kapsels valt een métamorphose te bespeuren. Eenige vooraanstaande Fransche kappers hebben getracht het lange haar weer in eere te herstellen, doch tevergeefs! Voor de moderne vrouw blijft het kort geknipte haar „De mode“. De gladde, weinig flatteuze jongenskop heeft echter afgedaan en werd vervangen door een groote verscheidenheid van charmante coiffures, de één nog vrouwelijker dan de andere. Onze illustratie geeft een viertal voorbeelden van op 't oogmerk zeer en vogue zijnde haardrachten. Een korte beschrijving ervan laten wij hieronder volgen.

NIEUWE KAPSELS

I — Modern jongemeisjeskapsel. Scheiding in het midden. Krullenrand op zijde en van achteren.
II — Charmant kapsel voor iemand met soepel blond haar. Scheiding op zijde, lok op 't voorhoofd, krulletjes van achteren.

der op dochter — tegenwoordig wordt er telkens iets nieuws verlangd en willen we heel modieus zijn, dan moet ieder toilet z'n eigen sieraden hebben. We dragen groene steenen bij onze groene japon en blauwe bij het blauwe costuumpje.

Maar het bezit van modieuze juweelen is nu toch niet meer een voorrecht van slechts enkelen. En we kunnen het ook heel economisch aanleggen en kleuren kiezen, die bij verschillende toiletten te dragen zijn, want ook contrasterende kleuren zijn gewild. Er zijn sierlijke artistiek bewerkte juweelen, waarin steenen van verschillende kleur en vorm tot een harmonieus geheel zijn samengevoegd.

Ringen hebben meestal een enkelen grooten steen, die een mooie hand tot haar volle recht doen komen. Ook vergulde sieraden zijn zeer gewild en niet alleen voor kettingen, maar ook voor oorringen en armbanden. Men heeft er geheele stelen van, waarbij zelfs spelden voor hoedgarneering en andere om een das bijeen te houden zijn inbegrepen.

Vroeger wisten we van geen andere sieraden dan kettingen, armbanden, oorbellen, broches en ringen. In onzen tijd, nu alle details van het toilet zoo zorgvuldig verzorgd worden, kennen we ook meer sieraden.

Om te beginnen zijn er de juweelen als hoofdtooi bij het avondtoilet, de speldjes, welke het korte haar in den juiste vorm houden. Dan hebben we juweelen voor de hoeden. We zien heel veel hoeden, welke geen andere garneering hebben dan die van juweelen. Allerlei versierselen in verguldsel en nage maakte edelsteenen worden speciaal voor de garneering van hoeden vervaardigd. Met juweelen bezette dolken, spel-

NIEUWE KAPSELS

III — Iemand met regelmatige trekken zal het haar, naar achter gekamd, in losse krullen eindigend, een bijzonder cachet geven.
IV — Deze buitengewone flatteuze coiffure, bestaande uit een breede golf en soepele krullen, zal zowel 'n blondine als 'n brunette uitstekend staan.

dan liefst een broche met een bosje van kralen gemaakte bloem en of bessen, ofwel een metalen bloem met in het midden een kleurigen steen.

De sigaretten rookende vrouw kan ook daarvoor haar eigen juweelen hebben. Haar sigarettenpijpje, haar étui, haar lucifersdoosje, het moet alles bij elkaar behoren en harmonieeren met haar toilet. Er zijn keurige stelen verkrijgbaar van gekleurd email.

De armbanden zijn over het algemeen wijd. Korte paarlen kettingen draagt men bij 'n eenvoudige huisjapon; bij een meer gekleed toilet hoort 'n lange ketting.

Paarlen kan iedereen dragen. Ze staan ons allen en we hebben er een hulpmiddel in, waarmee heel wat te bereiken valt. Wanneer, bijvoorbeeld, een vrouw met een smal gezichtje groote paarlen oorknoppen draagt, zal haar gezicht daardoor voller lijken, terwijl zij, wier gezicht wat al te rond is, zeker winnen zal in uiterlijk schoon, wanneer ze lange paarlen oorbellen draagt.

En ten slotte zijn er dan nog kousenbanden te koop met sluiting van schitterende steenen.

PAULA DEROSE.

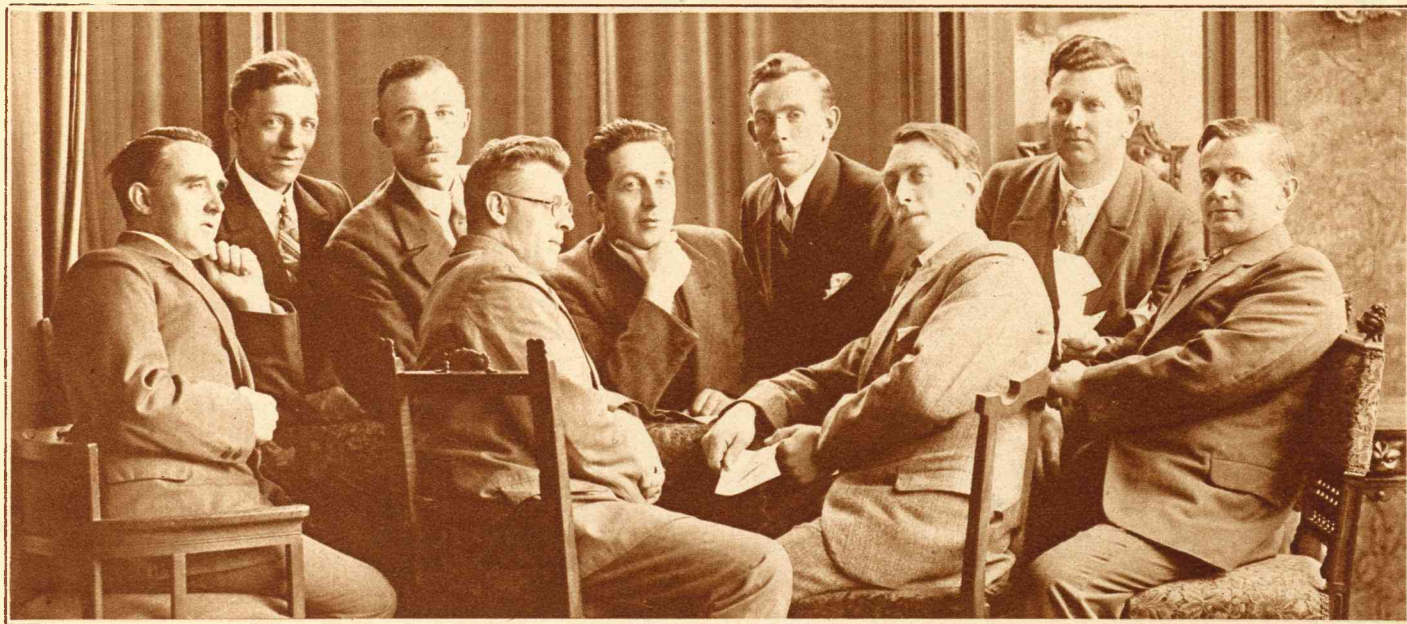
DEMI-SAISON-JAPONNEN

Eindelijk, na een langen, echt oud-Hollandschen winter, vol griep en andere narigheden, breekt de lente, de door velen zoo vurig verwachte lente aan. Welk heerlijk weldadig gevoel geeft het toch ieder jaar opnieuw, wanneer wij onze dikke wintermantels uit kunnen laten en in een aardig demi-saison-japonnetje ons in het eerste lentezonnnetje kunnen koesteren. Wij vragen dan ook aandacht voor de drie hierboven afgebeelde voorjaarscreaties. MARY. Voorjaarsjapon van bruin en beige geruit kasha, van voren sluitend op 14 bruine galalith-knoopen. Gegarneerd met smal bruin peau de suède ceintuurtje, wit crêpe de chine-kraagje en dito manchetten. LOTTE. Zeer elegante lentejapon van donkerrood getint charmelaine. Het overslaand corsage is van koordgarneering voorzien, corresponderend op de drie plooiën, welke van voren het rokje de gewenschte ruimte geven. DOLLY. Jongemeisjes-trois-pièces, bestaande uit rokje, kort, recht manteltje en jumper. Beide eerste werden gedacht in geruit materiaal, de laatste in bijpassende effen stof. De garneering van het manteltje en de jumper wordt gevormd door biezen van effen stof in sterk afstekende tint.

MARQUERITE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenmijdele à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijdele. Men meet deze maat rondom 't lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— p. stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70

Het Zilveren feest van Z.F.C.

De bekende Zaanlandschen Football Club viert deze week haar zilveren feest, hetgeen aan de oevers van de Zaan tot grootsche festiviteiten heeft aanleiding gegeven. Hiernaast ziet u de leden der jubilerende vereeniging afgebeeld, v.l.n.r. de heeren S. Doorgeest, 2e secretaris; J. J. van Elstrand, commissaris; H. Dijkstra, secretaris; G. Schoen, comm.; J. Hoorn, voorzitter; J. Melk, Penningmeester; K. Vens, comm.; J. Roem, 2e voorzitter; E. Evernard, 2e penningm.

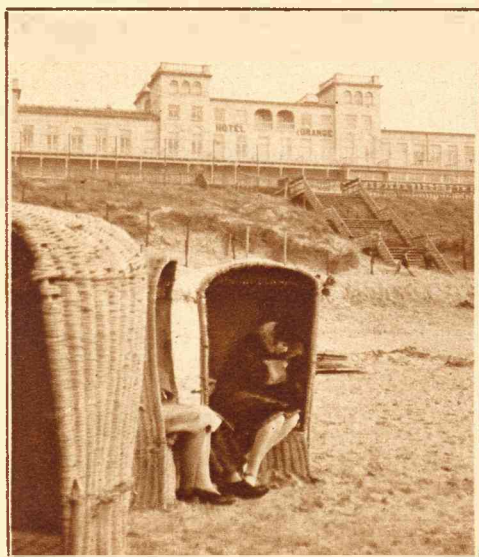
Uit de Provincie

DE LAATSTE FOTO VAN DE R.K. KERK TE HALFWEG, waarvan de voorgevel nog staat, terwijl dak en zijmuren reeds zijn afgebroken. Zoo verdwijnt dan eindelijk het lastige verkeersobstakel, dat midden in den weg Amsterdam—Haarlem lag, hetgeen de drukke passage daar zeer ten goede zal komen.

Woensdagmorgen 5 uur vertrokken een drietal Dornier Wal-vliegboten onder commando van Luitenant ter Zee 1e klasse W. H. Tetenburg naar Indië. Wij waren in de gelegenheid, op het vliegveld de Mok, vanwaar de boten vertrokken, een foto van de complete bemanning te maken. 1ste rij Kr. Sijmons, Serg. Langeraar, Kr. van Tol, 2de rij Off. vlieger 2de kl. Vethake, Off. M. S. D. Holterman, Off. vlieger 2de klasse Everts en Luit. ter Zee 1ste klasse H. Tetenburg, 3de rij Korp. Wurtz, Serg. Thewis. Inzet: de commandant van het eskader.

TOCH NAAR ZANDVOORT — Daar zijn van die heldhaftige mensen, die zich door niets laten afschrikken om zeewaarts te tijgen. Zoo was het ook met de Paaschdagen. Met ware doodsverachting zaten ettelijke badgasten te verkleumen in de strandstoelen, hoewel het verdere strand nog geheel verlaten lag.

EEN DIAMANTEN HUWELIJSFEEST vierde gisteren, 4 April, het echtpaar J. Doves te Zaandijk. Merkwaardig is, dat de man juist op dien datum tevens zijn 90den verjaardag vierde. Foto van het jubilerend echtpaar, te midden der aangebrachte versieringen.

DE »FERIA« IN SEVILLA.

In Spanje, waar de tegenstelling tusschen aristocratie en het gewone volk bijzonder groot is, viert men telken jare in Sevilla kort na Paschen de Feria, eertijds 'n jaarmarkt, thans een groot kermisfeest, waarbij merkwaardigwijze elk standsverschil wegoalt. De hoogste adel amuseert zich dan ongegeneerd met boeren en arbeiders; zelfs het Koningspaar komt dan naar Sevilla, om in de typische Andalusische kleederdracht getooid aan 't feest te kunnen deelnemen. Natuurlijk vormen muziek en dans de hoofdnummers van het programma, uitgepoerd in tenten tot laat in den nacht. Op deze foto ziet ge, hoe het intérieur van zoo een feesttent er dan uitziet, terwijl een Spaansche schoone haar danskunst vertoont, in kleurrijke kleedij gehuld gelijk de andere bezoekers.

CONTANTE
DOOR HANS
DE LA RIVE BOX

BETALING....

In mr. Williams' hebzuchtige oogen kwam een gloed van verrukking en grijnzend toonde hij zijn vriend Cobster het pakje bankbiljetten. Daarna schoof hij 't zorgvuldig terug in de bruine portefeuille en borg deze in zijn binnenzak. Mr. Cobster nam zijn hoed en liep naar de winkeldeur, welke hij opende. Hij knipoogde begripend.

„Je hebt nog al eens zoo'n buitenkansje, hè?” gromde hij. De winkelier knikte en maakte met duim en wijsvinger een beweging van geld tellen. „Als ik hen „nemen” kan, zou ik wel gek zijn, als ik 't niet deed, amice. Enfin, mondje dicht, in ieder geval heb jij ook je deel gehad. Leer dat van mij, waarde Cobster, dat je altijd handig mag zijn, begrijp je, maar je moet zorgen, dat je zelf niet te pakken wordt genomen....”

„Tabé!” groette de ander en verliet de juwelierszaak. Mr. Williams wierp een blik op de klok en berekende, dat zijn bediende het eerste uur niet terug zou zijn. Juist toen hij in het achterhuis een kopje koffie wilde gaan drinken, tingelde de ouderwetsche winkelbel en traden twee klanten binnen. Zoals zijn gewoonte was, taxeerde de juwelier de kooplustige mensen met het oog van den steeds bevreesden vakman, doch hij kon gerust bedaar blijven. De heer was zeer aristocratisch en tegelijkertijd jongensachtig gekleed en maakte een prettigen indruk. Naast hem stond een bijzonder mooi meisje, met een verlegen blik in haar blauwe oogen. Reeds onmiddellijk stelde mr. William vast, dat dit 'n verloofd paartje was en dat de jongeman ongetwijfeld een of ander sieraad voor zijn uitverkorene zou koopen. Wanneer zijn vermoeden uitkwam, zou hij, als steeds zorgen, dat hij wat verdiende! Het tweetal maakte den indruk van gefortuneerd te zijn.

„En u wenscht,” vroeg hij kalm, zonder veel uiterlijk enthousiasme.

„De kwestie is als volgt:” begon de jongeman vriendelijk. „Wij gaan spoedig trouwen en wij besloten bij u enkele noodige voorwerpen te koopen, daar wij enkele dingen in uw etalage zagen, die ons aanstaan.”

„Ik zal mijn best doen, u goed te bedienen!” antwoordde de juwelier.

„Voor al die pendule heeft indruk op ons gemaakt!” mengde het meisje zich in het gesprek en

zij wierp mr. Williams een onderzoekenden blik toe: „Wat is de prijs van dat uurwerk?”

„Deze komt op vijftien zestig en die daar op acht en zeventig gulden!” zei de juwelier en hij zette de beide pendules op den glazen toonbank. De keus viel op de laatste en vervolgens kocht het tweetal enkele kostbare zilveren lepeltjes, een dozijn messen, een wildschaar en enkele andere luxe- en huishoudelijke voorwerpen. Mr. Williams glom van voldoening en dankte voor de zooveelste maal den hemel, dat er geen prijzen bij zijn waren lagen. Ten eerste was het sjieker en ten tweede kon je eens wat extra's verdienen met dit soort rijke klanten!

Toen er een heel rijtje kostbaarheden naast elkaar stond op het glas, merkte de juwelier op, dat het meisje hoe langer hoe meer verlegen werd. Plotseling zag hij, dat zij hem 'n stillen wenk gaf, dien hij door zijn vakmaninstinct dadelijk begreep. Het meisje beduidde hem, dat zij hem alleen wilde spreken! Ongetwijfeld, om iets voor den jongen man te koopen, voor verjaardag of anderszins! Hij knikte terug en het meisje vroeg lachend: „Ach George, doe mij een plezier en haal even een taxi, daar op het plein. Het gaat net regenen en ik ben zoo bang voor die snoes van een mantel!”

„Zeker schat!” zei de jongeman, zonder blikken of blozen en hij verliet de zaak. Mr. Williams zag hem om den hoek verdwijnen, nadat hij den kraag van zijn jas had opgezet. Het was werkelijk gaan regenen.

„Vlug!” zei het meisje nu. „Pak dien gouden sigarettenkoker en die prachtige vulpen voor mij in. Het is voor onzen trouwdag. En maakt u dan een rekeningetje van het geheele bedrag, dat wij samen besteed hebben en een ander voor mij persoonlijk!” Mr. Williams voerde de prachtige order vlug uit en schreef de twee nota's, een van vierhonderd acht en dertig gulden vijf en twintig en één van honderd drie en dertig gulden vijftig. Op dat oogenblik kwam haar verloofde in een taxi terug. Hij stapte uit en kwam haar in den winkel tegemoet.

„Zullen wij het meenemen of laten bezorgen?” vroeg hij. „Hoeveel is het samen, mijnheer?”

„Vier honderd acht en dertig gulden en vijf en twintig cent, mijnheer,” luidde het antwoord.

De jongeman knikte automatisch, alsof het hem eigenlijk niet schelen kon. Hij opende de winkeldeur en wenkte den chauffeur. Deze kwam nader.

„Zet die pakjes voorzichtig in den wagen, chef!” sprak hij, ietwat uit de hoogte, en vervolgens wendde hij zich tot het meisje. „Doe mij een plezier kindje, en ga vast in de taxi zitten; ik wil nog even iets met mijnheer hier afspreken!”

Een der feestelijk versierde straten in Sevilla tijdens de „Feria”. leidend naar de arena, waar een stierengevecht zal plaats vinden. Op den voorgrond een met zes muilieren bespannen equipage.

„Pardon, mijnheer....” begon mr. Williams, doch het meisje had ondertusschen in haar taschje gezocht en zij wierp hem een snellen blik toe. Zonder dat haar verloofde het bemerkte, legde zij een opgevouwen bankbiljet en wat groot zilvergeld op 'n richel achter de etalage. Mr. Williams knikte begrijpend en het volgende oogenblik was de jonge vrouw achter den chauffeur naar buiten gewandeld. Zij ging in de taxi bij de pakjes zitten.

„Geef mij dat paarlencollier!” zei de jongeman haastig; „Voor ons huwelijk, begrijpt u? Wat is de prijs?”

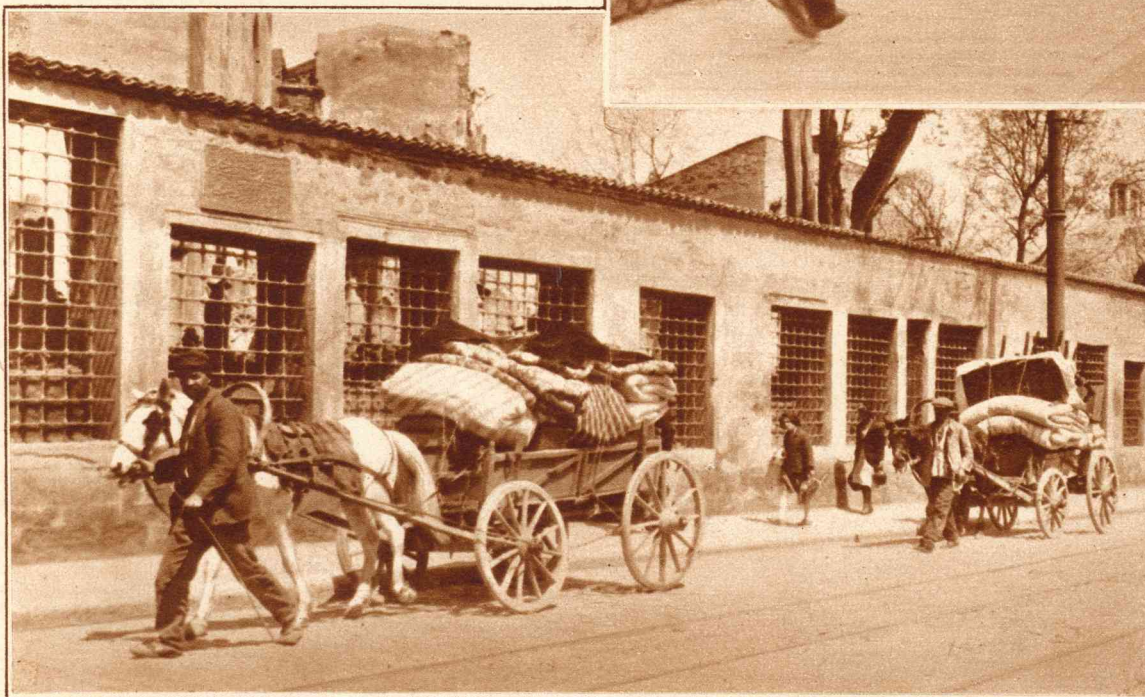
„Dat komt op twaalfhonderd vijftig gulden, mijnheer....”

„Dat wordt mij te duur, hoeveel kost dit?” Hij nam een ander collier uit een der vitrines.

„Zevenhonderd twintig, mijnheer!”

„Goed, pakt u het gauw in. Hoeveel krijgt u dan samen?”

„Dat is dan elfhonderd acht en vijftig gulden en vijf en twintig cent, mijnheer!” zei mr. Williams, zeer beleefd. De jongeman haalde een pakje bankbiljetten uit zijn binnenzak en betaalde prompt het bedrag uit. De juwelier nam het buigend in ontvangst en leidde den goeden klant naar buiten. Deze had het paarlencollier bij zich gestoken en

EEN VERHUIZING IN CONSTANTINOPEL

Hier kunt ge zien, hoe Oostersche primitiviteit toch ook wel haar voordeel heeft. Een, twee, drie, alles op een wagentje, het paard aan de hand genomen en zoo gaat het naar de nieuwe woning.

stapte vlug in de taxi, welke om den hoek verdween, terwijl mr. Williams in de richting van den richel liep, om het geld, dat het meisje had klaar gelegd, in ontvangst te nemen. Een prachtdag, vandaag! zong het in hem.

De taxi zette er 'n flinken spurt in en reed de stad uit. De jongeman haalde een notitieboekje te voorschijn en noteerde een paar bedragen, terwijl het meisje nieuwsgierig toekeek.

„Een prachtdag, kindje!” zei de jongeman eindelijk, glimlachend, en hij tikte tegen de voorruit. Toen de taxi stilstond, opende hij het portier en wierp met een krachtige beweging een bruine portefeuille in de naast den weg stroomende rivier. „Er zat precies achttienhonderd gulden in het ding!” rekende hij hardop, toen de taxi weer verder reed. „Ik heb elfhonderd acht en vijftig vijf en twintig terugbetaald, dus houden wij zeshonderd een en veertig gulden en vijf en zeventig cent over....”

„Plus de inkoop....” vulde het meisje aan en zij nam een der pakjes op.

„Die bij Saunders een dikke zeshonderd gulden opbrengen!” vervolgde hij. „Dat maakt samen ongeveer twaalfhonderd vijftig pop, waar alleen de taxi-huur afgaat!”

„En de paar gulden, die ik met het opgevouwen papiertje op den richel heb achtergelaten!” lachte het meisje.

„We moeten zoo meteen uitstappen en van elkaar gaan!” fluisterde haar „verloofde” en hij kneep haar verliefd in de wang. „Dat was een buitenkansje, schat, dat je net zag, dat die vent al dat geld in die portefeuille bij zich stak.... Maar voortaan moet je nog meer indruk op zoo iemand probeeren te maken; het kostte mij nu vrij veel moeite om het heele gevalletje te rollen!”

Lang genoten ze echter niet van hun onrechtmatig verkregen rijkdom, want in Antwerpen werden ze geknipt, zoodat de rechter een minder prettig aan te hooren woordje tot hen sprak. Van het ontvreemde geld was echter niets meer over.

HOE MEN IN HET OOSTEN VERHUIST

In Tunis kan men, dank zij den uiterst handigen kruiers daar, goedkoop en gemakkelijk verhuizen. Voor oelen, die in de komende dagen van domicilie gaan vermisselen, om met leede oogen aan te zien.

DE STOMME GETUIGEN VAN EEN LANG VERLEDEN TIJD

Een kijkje in de mummie-galerij van het stedelijk museum te Guanajuato in Mexico. Een tamelijk luguber gezelschap.

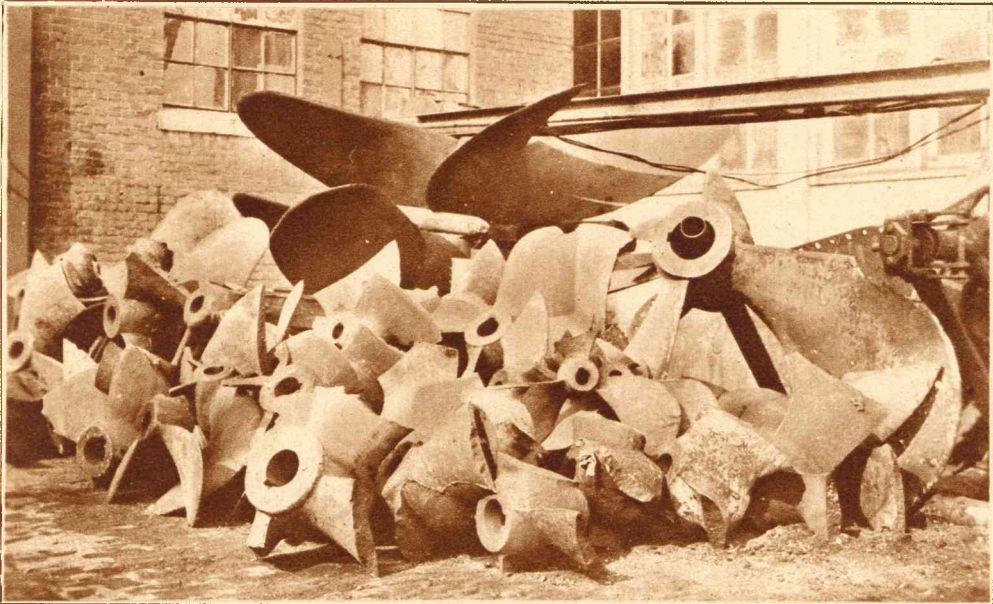
In de Hoofdstad

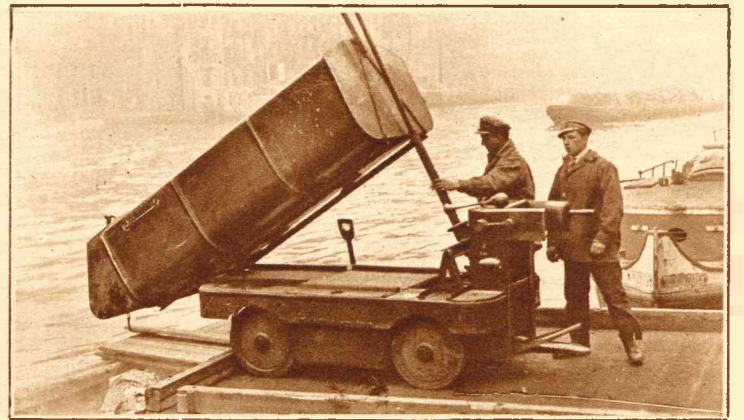
NICOLAJ KOLIN, de bekende Russische Ufa-filmspeler, heeft een bezoek gebracht aan Amsterdam, dat hem reeds van het witte doek kende, o.a. van de onlangs nog vertoonde film „Hoera, ik leef nog!“ We zien den gemoedelijken komiek hier, zijn pijp aanstekend vóór den autorit.

PALMPASCHEN. Tweeden Paaschdag bracht een groep kinderen van „Ons Huis“ in optocht een palmpaasch naar het huis van den burgemeester. We zien den merkwaardigen stoet hier op weg langs de Heerengracht.

SLACHTOFFERS VAN DEN IJSTIJD. Deze interessante collectie stukgeslagen schroeven, waaronder zelfs reuzenknepen, van schepen, die met het ijs geworsteld hebben, heeft haar rustplaats gevonden op het terrein der machinefabriek H. en J. Suyver aan de Groote Bickerstraat te Amsterdam.

EEN NIEUW VEHIKEL. De stadsreiniging heeft sinds kort elektrische lorries aangeschaft, waarmee het vuil wordt opgehaald en in de daarvoor bestemde schuiten wordt gestort. 'n Practisch en vlug vervoermiddel.

„BEN-HUR“. Na de film is thans een tooneelbewerking tot stand gebracht van Wallace's beroemde boek Ben-Hur. Het Ned. tooneelgezelschap, onder leiding van Joh. Langenaken, brengt dit stuk thans voor het voetlicht in Carré. Hierbij eenige foto's uit dit Oostersch drama. Links: Scène, waarin de Sheik aan Ben Hur (Joh. Langenaken) de opdracht geeft, zijn paarden te mennen. Rechts: Cens van der Nanten als Esther.

Weer en lucht waren Maandag zoo slecht in De Meer, dat er van fotografeeren bij Ajax—Stormvogels niet veel is gekomen. Onze fotograaf maakte, ondanks alles, dit plaatje van een aanvallenden Stormvogel en een bemoderden — we meenen Puttelaar — Ajacied.

SPORT VAN ZONDAG

De hoofdschotel van het tamelijk uitgebreide menu werd ons Maandag voorgezet.

Ajax—Stormvogels!

De inzet was, wie er uit den brand zou raken. Vooral voor de IJmuider vogels betekende een nederlaag een vrij behoorlijke kans, tot degradatiewedstrijden te geraken.

Die nederlaag is intusschen een feit geworden, en toch gelooven we, dat ten slotte U.V.V. nog het slachtoffer zal worden, gezien vooral ook de geweldige cijfers, waarmee dit elftal door H.F.C. werd geklopt.

En Ajax? Ach, indien Ajax elken wedstrijd zoo had gespeeld als Maandag, dan waren er thans geen 5 kampioenscandidaten in deze afdeling geweest. Dan prijkte Ajax misschien met dezelfde cijfers als Feijenoord boven aan de ranglijst.

Hoewel de factoren op dezen bijzonder slechten TweedenPaaschdag maar al te duidelijk in het voordeel der gastheeren waren, durven we gerust beweren, dat dit Ajax, in normale omstandigheden, evneens van deze tegenstanders had gewonnen en nog van vele andere eveneens.

Aan technische capaciteiten ontbreekt het den meesten der Ajacieden niet. We weten dit, en zoo nu en dan herinnert de spelwijze van verschillende rood-witten ons nog wel aan heel wat betere tijden.

Waarom het dan wel laboreerde? In de aller-eerste plaats vaak aan enthousiasme, aan den wil, nu eens per sé te winnen. Gezien de capaciteiten van het meerendeel der spelers, moet Ajax tot vele goede dingen in staat zijn, wanneer de spelers met dat heilige vuur van Maandag zijn beziel. Laat men dit in De Meer eens in z'n ooren knopen.

Het geheim van Ajax' groote overwinning is ons inziens in de eerste plaats te zoeken in het feit, dat de Amsterdammers de tegenstanders met hun eigen wapen bestreden. Enthousiasme! Wat zat er een gang in. Regen, wind, modder, geen Ajacied die er acht op sloeg. Voor hen was de bal en het Stormvogels-doel één. Maar daarbij verloor men het hoofd niet. Op dit spekvette veld werden vaak handigheidjes en trucjes toegepast, die de Stormvogels eerst vermochten te snappen, als hun tegenstander reeds meters uit de buurt was.

Prachtige verhalen zou men van dezen wedstrijd kunnen doen. Wij moeten ons beperken.

Rust 3—0. Het waren drie beauties, waar de snelle Twelker niet het minst de hand in had. Toen het nog even angst en vrees in vele Amsterdamsche harten of, gezien de weers- en terreinsomstandigheden wel verder gespeeld zou kunnen worden. Vijf-Eén is het geworden. Absoluut niet geflatteerd. Het aanvalsspel van de IJmuidenaren was met één doelpunt voldoende beloond en Thijssen in het doel der vogels had niet over pech te klagen.

den afgewacht. De strijd zal zwaar zijn, doch de Zeeburgianen hebben ons inziens niet minder kans dan de anderen.

Het bestuur der ijverige club zal in elk geval met de mogelijkheid van een 1e-klaseschap rekening moeten houden. Raakt het zoover, dan komt er nog wat kijken.

D.E.C. is er nog steeds niet en de teekenen wijzen er op, dat dit elftal er ook niet zonder een extra-wedstrijd meer zal komen. Haarlem won van B.F.C. en wanneer de roodbroeken nu hun laatsten wedstrijd tegen V.V.A. winnen is 't reeds zoo ver.

V.V.A. heeft niets meer te winnen. Dit zal echter geen reden voor de roodzwarten zijn, om er niet alles op te zetten. V.V.A., dat eenige jaren geleden in haar resteerende wedstrijden Haarlem zoo'n grooten dienst bewees door de concurrenten af te maken zal nu trachten die zelfde club haar kans te ontnemen.

Wat de recette betreft kan de V.V.A.-penningmeester ten minste op één goeden Zondag rekenen. De Haarlemmers nemen flink wat menschen mee.

Een vriendschappelijke wedstrijd tusschen Blauw Wit en D.E.C. in het Stadion. De 2e-klaskers wonnen met 2—1. Kiekje voor het doel van Blauw Wit.

Als 't 7—1 of 8—1 was geweest had men misschien van geflatteerd kunnen spreken. Nu zeer zeker niet.

We zeiden het reeds, heel wat betere ploegen dan die, waarover de IJmuider club beschikt, hadden tegen dit Ajax verloren.

Van Stormvogels valt het vuur, waarmee het zelfs bij een 5—1-achterstand bleef doorspelen, te bewonderen.

Overigens een matig elftal, dat, mocht het tot degradatie-wedstrijden komen tegen Zeeburgia en D.E.C. of Haarlem, zeker geen walk-over zal hebben.

Zeeburgia is één der eerste 2de-klasse kampioenen. Proficiat. De geschiedenis van deze jonge vereniging is voldoende bekend. In één ruk van A.V.B. naar 2e-klasse N.V.B. en daarin bijna zonder uitzondering een leidende rol gespeeld. Nu kloppen de „whites" aan de poorten der hoogste afdeling. Of ze binnengelaten kunnen worden dient te wor-

De Deutsche turnsters te Amsterdam op het feest van Kracht en Vlughed. Van l. n. r. Gretel Peters, Ermina Werner, Hildegard Holterman, Annaliese Colling, Grete Nebel, Annie Dau.

De korfbalwedstrijd D.E.V.—Hercules te Amsterdam werd met 3—1 door de gasten gewonnen. Moment uit den strijd.

DE

ONZICHTBARE HAND

Tot nu toe had een geheimzinnige hand hem tegengewerkt. De geheimzinnige bende misdadigers, die het moeilijk buiten hem scheen te kunnen stellen, had hem voortdurend lastig gevallen. Van den anderen kant had de politie z'n werkgevers ingelicht over 't feit, dat hij een ontslagen gevangene was. Zij had dit gedaan, telkens als hij er in geslaagd was werk te vinden.

Nu stond hij tegenover een andere moeilijkheid, alsof een onzichtbaar persoon de hand in 't spel had, waarin hij betrokken was. Want op dit makelaarskantoor werkte alles mee om z'n buitengewone vaardigheid met de pen, z'n bekwaamheid in 't schrift vervalschen, tot duizenden dollars in zijn voordeel, zich ten nutte te maken. Het zou onmogelijk zijn hem te betrappen. Wanneer, z'n patroon een wissel geteekend had, dan kon hij zich dat vijf minuten later niet meer herinneren. Er was geen andere bediende, die de boekhouding van Frank kon controleeren. Er was niemand, die hem na kon gaan. De gelegenheid dus was gunstiger dan ooit.

Hij had besloten eerlijk door de wereld te gaan. Maar hier, op dit makelaarskantoor, was de verleiding sterker dan ooit. Geen enkele hinderpaal stond hem hier in den weg om zich wederrechtelijk te bevoordeelen. Op een avond schreef hij op een blanco stuk papier machinaal de handteekening van zijn patroon na. Ze was zóó volkomen nageemaakt, dat een rilling hem door de leden voer, toen hij de handteekening aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp. Een oogenblik later had hij het stuk papier in snippers verscheurd. Maar het duurde tien minuten, voor hij weer in staat was, met z'n werk voort te gaan.

Daarna ontdekte hij nog iets bijzonders. Het vak van makelaar was nieuw voor hem. Maar na een zorgvuldig onderzoek der boeken en der voorhanden zijnde papieren en bescheiden kwam hij tot de bevinding, dat z'n patroon tot het gilde der oplichters en flesschentrekken behoorde.

De gedachte daaraan dreef hem het bloed naar de wangen.

Wanneer hij dien kerel bestal, dan bestal hij, op de keper beschouwd, slechts een dief.

Maar hij was vast besloten eerlijk te blijven!

Veel tijd om over een en ander na te denken, had hij niet. Want reeds den dag, nadat hij deze verbijsterende ontdekking gedaan had, werd hij opnieuw aan zijn misdadig verleden herinnerd door de komst van een individu, dat hij zich flauw herinnerde, vroeger gekend te hebben. Op een avond, dat hij 't kantoor verliet, stond dat individu aan den ingang op hem te wachten.

„Herken je me niet, Frank Waite?” vroeg de vreemdeling.

Stille Frank keek den man oplettend aan. Hij was slank, z'n haar was donker, hij was veel kleiner dan Doc Brewster, maar zijn gelaatstreken droegen het kenmerk van hetzelfde misdadigerstype. Langzamerhand herkende de jonge man hem. Hij was een lid der bende, die tot nu toe z'n gangen was nagegaan, en was Frank behulp-

zaam geweest in het volvoeren van diens eerste en eenige misdaad.

„Velvet Barnby!” riep hij uit. „Wat kom je hier doen?”

„Zoo, ouwe jongen,” zei de aangesprokene, zich blijkbaar verkneuterend in de gedachte aan de onaangename gewaarwording, die den ander beving; „telkens wanneer ik aan dat geval denk, waarin je je groote behendigheid getoond hebt, moet ik lachen. Het ergste was, dat die stomme Bordon roet in 't eten wierp, waardoor jij door de klabakken ingerekend werd. Als ze jou je gang hadden laten gaan, dan was je nu een man in bonus.”

„Misschien wel,” luidde het antwoord, dat glimlachend gegeven werd. Sinds den tijd, dat hij uit de gevangenis ontslagen was, had hij zich zeer eenzaam gevoeld. Het had hem veel moeite gekost, weerstand te bieden aan de verleiding om op dit makelaarskantoor z'n slag te slaan, en hij had er behoefte aan om met iemand te praten. „Ik heb hun dit gezegd,” vervolgde hij, „maar ze schenen het zich niet erg aan te trekken. Die stomme oude Bordon!”

„Ik denk, dat ik in jou plaats den verklikker zou gespeeld hebben,” hernam Velvet, terwijl hij Frank tersluiks aan zag. „Waarom zou je medeplichtigen sparen, die je erin hebben laten loopen?”

Stille Frank kon slechts met moeite z'n ergernis onderdrukken. „Ik was ten slotte de schuldige,” zei hij.

DOOR MARE EDMUND JONES

Maar de andere hernam:

„Je was dwaas genoeg je stil te houden. Jij was het, die de kastanjes voor de heele bende uit het vuur haalde. In heel Amerika is er niemand, die zóó bekwaam met de pen en met het penseel is als jij, ouwe jongen. Mooier werk dan die paar pennetrekken heb je nog nooit geleverd, Frank.”

De jonge man begreep. Hij begreep, dat hij hier te doen had met een nieuwe, sluwe poging der bende, om hem in haar macht te krijgen. Daarvoor moest die vleierende toespraak dienen. Velvet Barnby was het, die er bijna in geslaagd was Frank de overtuiging bij te brengen, dat z'n schriftvervalsing een door de omstandigheden geoorloofde handeling was; iets, waarop hij trotsch mocht zijn.

„Je weet, ouwe jongen,” zoo begon Velvet weer, „dat je gemakkelijk je slag op dit makelaarskantoor kunt slaan. Hoe staat het er mee?”

De jonge man was zich van het gevaar, om onder den aandrang van den vleienenden schelm te bezwijken, maar al te goed bewust.

„Ik ga eerlijk door 't leven,” zei hij op vasten toon, „met bedrog en oplichterij wil ik niets meer te maken hebben.”

„Hou je kalm,” suste de andere; „wanneer je hier je slag niet wilt slaan, dan moet je dat zelf maar weten. Ik zou graag willen, Frank, dat jij en ik vrienden werden. Daar heb je ook Spike Latham, die je graag mag lijden.”

Een plotselinge verdenking kwam bij Frank op. „Behoor je soms tot de bende, waarover de Roode Stevens en Doc Brewster me gesproken hebben?” vroeg hij.

Velvet bewees door z'n antwoord, dat hij een behendig man was.

„Die arme Roode Stevens,” zei hij sarcastisch, „hij zou je gemakkelijk hebben kunnen neerslaan, maar dat handgemeen met jou heeft hem voorgoed den lust benomen om verder aan je bekeering te werken. Daarom heeft men dit baantje aan mij overgedragen.”

Ondanks den neteligen toestand, waarin hij verkeerde, moest Frank toch glimlachen. Een oogenblik daarna keek hij weer ernstig.

„Je kunt je die moeite wel besparen, Velvet,” zei hij. „Ik wil niet onvriendelijk wezen, maar ik blijf bij m'n besluit om recht door zee te gaan. Ik heb me één keer de vingers gebrand, maar doe dat nooit meer.”

„Het is anders je laatste, mooie kans, Frank. Zoo'n gelegenheid, als je hier op dit makelaarskantoor hebt, komt nooit meer.”

Verwonderd en verschrikt keek Frank den spreker aan.

„Wat wil je daarmee zeggen?” vroeg hij.

„De bende, waartoe ik behoor, Frank, is op de hoogte

LENTE IN ENGELAND — Een voorjaarsbeeld van groote bekoorlijkheid levert deze vreedzaam grazende kudde schapen op onder den bloeienden appelboom.

van meer dan één voor-nemen van de politie. Zoo weet ze ook, dat die makelaar morgenochtend zal weten, dat je 'n oude gevangenisvogel bent, en dan is je betrekking naar de maan!"

Frank Waite scheen te aarzelen; die aarzeling duurde echter slechts één oogenblik.

"Er kome van wat wil," antwoordde hij, "ik blijf bij m'n besluit."

Barnby nam daarna afscheid. Men kon het hem aanzien, dat hij teleurgesteld was.

In den namiddag van den volgenden dag was Frank onder een nietig voorwendsel uit z'n betrekking ontslagen.

Ten hoogste ontstemd, begaf Frank zich naar het hoofdbureau van politie en vroeg naar den politie-luitenant Dorgan. Deze ontving hem vriendelijk en wilde hem een hand geven; Frank deed echter weer, of hij het niet zag.

"Ik ben uit m'n betrekking ontslagen," zoo begon hij norsch, "omdat de politie aan m'n patroon verteld heeft, dat ik in de gevangenis heb gezeten. En u zei, dat de politie..."

Hier viel Dorgan hem in de rede:

"De politie is daar niet debet aan. Dat heb ik je reeds gezegd."

"Maar het moet toch iemand van de politie..."

"Heb je ook vijanden? Is er soms iemand, die er belang bij heeft, dat je ontslagen wordt? Heb je daar weleens over nagedacht?"

"Er is een troep schelmen," antwoordde Frank opgewonden, "die graag zou willen, dat ik me bij hen aansluit. Ze hebben me dikwijls daartoe aangezocht."

Het gelaat van Dorgan klaarde op.

"Daar heb je het!" riep hij uit; "ik zal je eens zeggen, wat je doen moet, Waite; je moet net doen, of je hun voorstellen aanneemt. Inmiddels kun je moeite doen om een andere betrekking te krijgen, als je wilt. Maar ik zal je dan direct op de lijst der stille verklikkers van de politie zetten. Houd ons dan goed op de hoogte van..."

"Ik denk er niet aan, man, zoo iets te doen!" riep Frank woedend uit.

Het geval scheen hem nu duidelijk. Het was een doorgestoken kaart van Dorgan en de politie.

Hij gevoelde grooten lust om zich op den politie-luitenant te werpen, maar wist zich te beheerschen, toen Dorgan zijn hand aan z'n sabel sloeg.

Woedend verwijderde hij zich. Aan de deur gekomen, keerde hij zich om en riep:

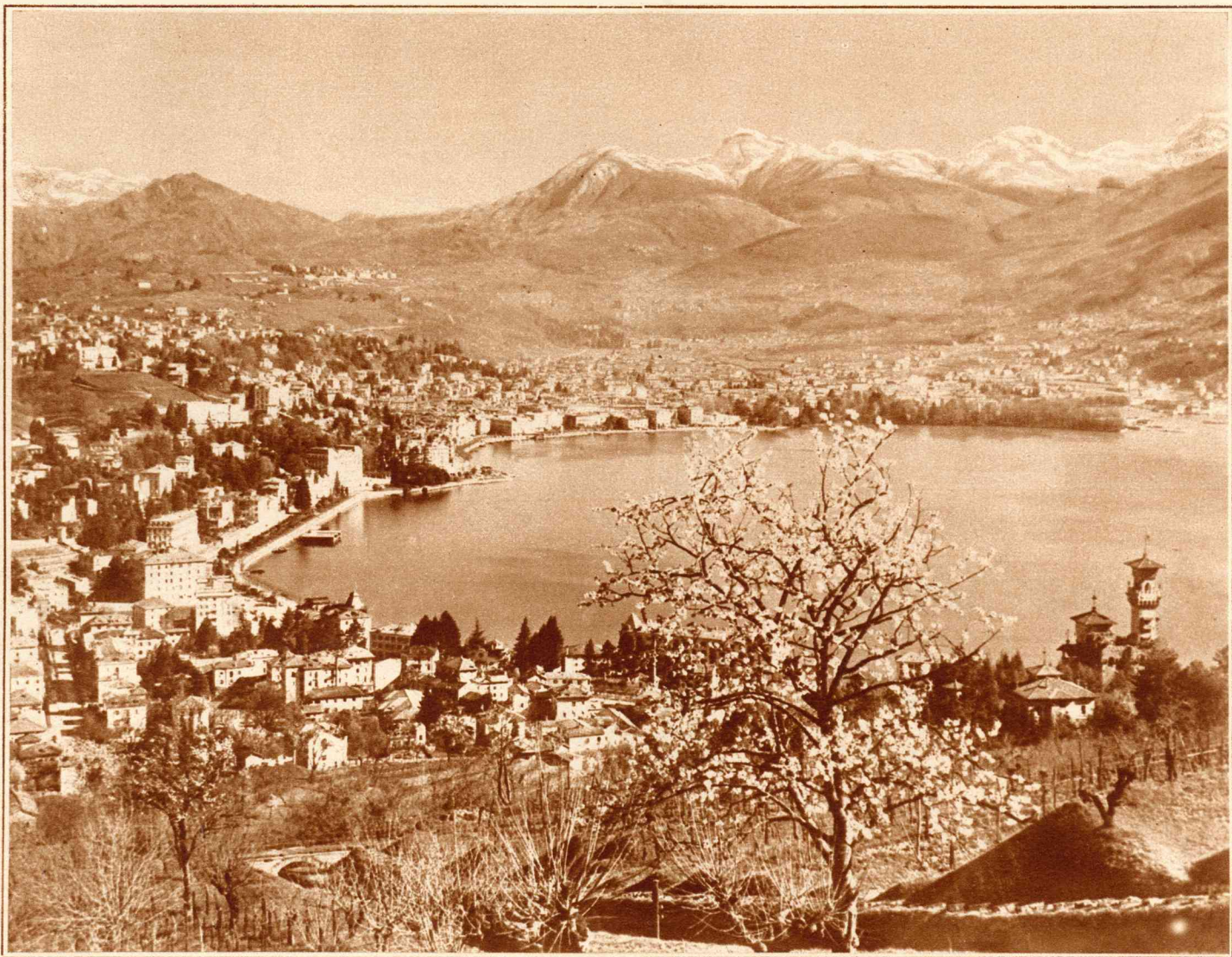
"Ik word nog liever een lid van de bende, dan dat ik voor verklikker voor de politie zou spelen."

Hij wist wel, dat hij noch het een, noch het andere zou doen.

Hij wilde eerlijk z'n weg door 't leven gaan.

VIJFDE HOOFDSTUK IN EEN HOEK

Toen hij zich op weg naar z'n kamer op Union-Square begaf, stond daar 'n man op hem te wachten, in wien hij met gemengde gevoelens Spike Latham herkende. Hij had het besluit genomen met z'n vroegere kennissen te breken, maar in het verwerven van nieuwe relaties was hij niet geslaagd. Het leven van den jongen man, die onlangs uit de gevangenis was ontslagen, was tot nu toe vol teleurstellingen, saai en allesbehalve aantrekkelijk geweest. Per saldo heeft de mensch behoefte aan het gezelschap zijner natuurgenoeten. Misschien, zoo dacht Frank, zou hij,

VOORJAAR IN HET ZUIDEN — Vroeger dan bij ons doet de lente haar intrede in Zuidelijke streken, zooals in Italië's heerlijke streken, waar het prachtig gelegen Lugano, zich weerspiegeld in het meer van Lugano, thans in volle lenteprijs prijkt.

al was het ook niet op intiemen voet, de kennis met sommige zijner voormalige vrienden kunnen aanhouden en toch zijn voornemen om een eerlijk en rechtschapen leven te leiden, gestand kunnen doen.

"Ik heb een baantje voor je," zei Spike bij wijze van groet. "Velvet heeft me verteld, dat je weer de bons gekregen hebt."

"Ik wil eerlijk blijven," antwoordde Frank op een toon, alsof hij het moe was, dit steeds te herhalen.

"Maar dit is een eerlijk baantje, Frank," hernam de andere, terwijl hij hem een hand gaf. "Ik ben hier niet gekomen, om te trachten je over te halen lid van de bende te worden. Dat laat ik geheel aan je zelf over, en dat neemt niet weg, dat we vrienden kunnen zijn."

Frank deed, alsof hij dit laatste niet hoorde, maar vroeg:

"Wat is dat voor een baantje?"

"Een gewone betrekking op de fabriek, waar ik zelf werkzaam ben. Nu de politie zoo scherp op ons let en ons zoo geducht achter de voden zit, heb ik een eerlijke betrekking gezocht. Ik ken den opzichter goed en ik kan je er aan helpen. Neem je het aan?"

"Zeker, vriendelijk dank," luidde Frank's antwoord in alle oprechtheid.

Verscheidene weken, die hem veel langer toeschenen dan ze waren, arbeidde Stille Frank nu opgewekt in zijn nieuwen werkkring. Hij kon weer ruim ademen, nu hij zich bewust was, niet meer aan vervolging blootgesteld te zijn. Dikwijls richtte de opzichter een vriendelijk woordje tot hem of Spike. Het wilde den gewezen gevangene voorkomen, dat zijn leed nu geleden was.

Eens, terwijl ze bezig waren hun twaalfuurtje te gebruiken, wenkte de opzichter de beide mannen tot zich in een hoekje van de werkplaats. Frank bespeurde een strakke, eigenaardige uitdrukking in het gelaat van den man.

"Ik weet," zoo begon deze zonder eenige inleiding, "dat jullie twee gevangenisvogels zijn. Maar ondanks dit feit, heb ik jullie toch hier in dienst

genomen. Maar," vervolgde hij, terwijl hij hen beurtelings scherp aankeek, "ik kan meer doen. ik kan jullie vast werk hier bezorgen, omdat ik bij de directie zeer goed sta aangeschreven."

"Wat wilt u daarmee zeggen?" vroeg Spike nieuwsgierig.

"Dit," zei de opzichter, terwijl hij z'n stem tot een fluisterton liet dalen, "vannacht zal er een macht van geld hier in de brandkast zijn, dat de directeur morgen vroeg naar het hoofdkantoor in Bentwood moet brengen, en..."

"En," vroeg Spike op zorgeloozen toon, "nu heb je hulp nodig om de brandkast open te breken, niet?"

De opzichter streek met z'n tong langs z'n lippen. "Het zal een prachtige slag zijn en niemand zal op de gedachte komen, wie de inbrekers zijn geweest, omdat ik voor een alibi voor ons drieën gezorgd heb."

Spike grijslachte. "Mooi zoo! Als jij het durft te wagen in de vrouwenspositie, die je hier bekleedt, en als je er zeker van bent, alle verdenking van ons verwijderd te houden, dan ben ik je man."

De opzichter keek nu Frank aan, die een kleur kreeg. Was dit, zoo vroeg deze zich af, een nieuwe poging van de onzichtbare hand, om hem in haar macht te krijgen, en waren Spike en de opzichter de mannen, die zij voor dit doel gebruikte? Het lastige van de zaak was, dat hij aan deze beide laatsten bepaald verplichting had en het hem moeilijk zou vallen, hun voorstel af te slaan. Toch stond zijn besluit vast.

"Ik... ik... kan niet," stotterde hij. "Ik... wil eerlijk blijven."

De opzichter lachte minachtend. "Je wilt daarmee toch niet zeggen, dat je een prachtgelegenheid als deze zult laten voorbijgaan? Het zal een buitenkansje zijn, voor ieder van ons vijftien à twintig duizend pond."

Spike kreeg een kleur van opgewondenheid, toen hij dit bedrag hoorde noemen.

"Luister eens, Frank," zei hij, "dat zou toch wel erg zijn, nadat ik je dit baantje hier bezorgd heb en m'n vriend je wekenlang gehouden heeft."

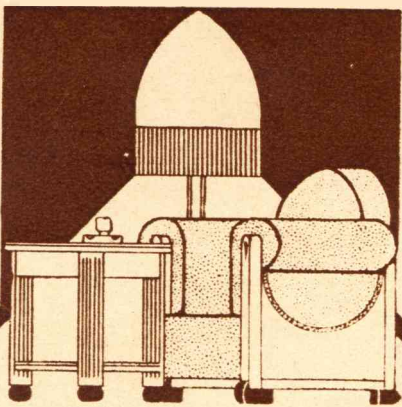
(Wordt voortgezet)

HET LEIDSCHEPLEIN

Een der drukste verkeerspunten van Amsterdam op een lentemorgen.

(Foto Frans van Steijn)

't Komt in orde!

Wanneer U maar het juiste middel toepast, verliest de schoonmaak voor U alle verschrikkingen. Wat kunt U beter doen dan met Winter spreken? Heusch, dan komt het in orde. Voor de a.s. schoonmaak speciale aanbieding in: ZEIL en LINOLEUM, AXMINSTER en TAPIS-BELGE KARPETTEN, LOOPERS, MATTEN, TAFEL- en DIVANKLEEDEN.

Groote keuze. Lage prijzen.
Gemakkelijke Voorwaarden.
Vraagt onzen Catalogus.

WINTER

Amstelstraat 24-28 - Amsterdam
Magazijnen vanaf Maandag 25 Maart tot 8 u. geopend. Zaterdags tot 10 u.

HAAR GROOTSTE BEKORING

Een smetteloze Huid
Geen enkel Overtollig Haartje

Er is geen ontsierende haargroei om de zachte, gladde blankheid van haar bekoorlijke huid te bederven. Evenals miljoenen anderen heeft zij zich ontdaan van den ongewenschten haargroei met Vieto. Terwijl scheermessen het haar sneller, dikker en zwaarder doen groeien en alleen het haar verwijderen dat zich boven de oppervlakte der huid bevindt, doet Vieto tevens het haar wegsmelten dat zich er onder bevindt. Vieto is een geparumeerde, fluweelachtige Crème, welke steeds voor onmiddellijk gebruik gereed is precies zooals zij uit de tube komt. Men brengt de Crème aan op de te ontharen plek, wacht een paar minuten, wast de plek dan af en het haar is verdwenen. Goede resultaten worden in elk geval gewaarborgd. Prijs f 1.75 en f 1.— per tube; bij drogisten en parfumeriezaken. Men wachtte zich voor namaak en minderwaardige vervangingsmiddelen.

SCHELLEKENS PLISSEEREN - BORDUREN

offreert op Stand 70 A Beurs-Dameskroniek R.A.I.
een aardige verrassing.

CENTRUM: N. Heerengracht 5, 7 en 9
ZUID: FILIAAL Holendrechtstraat 42

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

Bij den aanvang van den negenden jaargang maken wij onze lezers erop attent, dat wij voor het inbinden der nummers van den afgelopen jaargang banden beschikbaar stellen. De prijs dezer banden is zoo laag mogelijk gesteld, nl.

in papier f 0.80 in linnen f 1.50

Deze prijs wordt met 30 cent verhoogd, indien opzending naar buiten verlangd wordt. — Toezending volgt direct na storting op postrekening 97946

DE ADMINISTRATIE

